

REVISTA VÂNĂTORILOR

BIBLIOTECA
PERSONALĂ
RABU V. MIJA

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

Înalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și ANTONIU MOCSONYI

Președinte:

DINU R. GOLESCU

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. C. ANDRONESCU, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂȚIANU, Dr. I. BEJAN, D. BIJU (pentru Banat), I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, Lt.-Colonel SEBASTIAN BRĂNDUȘA (pentru Transilvania), Dr. I. E. COSTINESCU, GENERAL COTESCU, Prof. univ. I. DRAGOMIR Cluj, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GR. N. GRECIANU, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, Prof. Dr. AMZA JIANU, G. LAKEMAN-ECONOMU, Principele JEAN CALLIMACHI, H. CAVALER DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, GEORGE A. PLAGINO, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Dr. L. SCUPIEWSKI, ȘTEFAN ȘENDREA, I. SAGASTA-BĂLĂNESCU, VAS. ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA, SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

DIAMANDI MANOLE, N. CALERGHY, M. FLECHTENMACHER, C. GEORGESCU, S. BODNĂRESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere **unică** de Lei 100.— și o cotizație **anuală** de Lei 50.—.

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere **unică** de Lei 40.—.

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: În toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

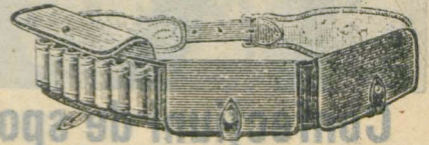
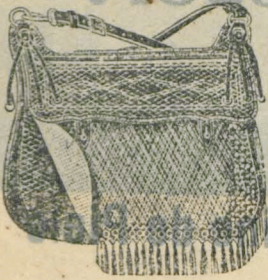
Atelierul de Curelărie M. Soglu @ S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei, No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânatoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânatoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —**

Lucru artistic și cu prețuri absolut convenabile.

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânatoare,
velocipede, motocicletele și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânatoare, de fir și de apărare,
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, foarte calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL. ARMURARIA ENGLEZA

De vânzare

Una carabină Mannlicher-Schönauer Cal. 8, execuție luxoasă, extrem de precisă, montată cu o lunetă Voigtlaender „Skoparett“ 4 X. ultimul model.

Prețul Lei 12.000

Una pușcă pentru vânat mare, express Cal. 450, cu cocoșe, curea automată, Auguste Francotte à Liège.

Prețul Lei 10.000

Ambelă arme sunt absolut noi

Se pot vedea la magazinul Osias Klinger „La armurăria engleză“ Str. Academiei No. 3, București.

Celebrele cartușe:

Originale Rottweil „Weidmannsheil!“

se găsesc numai la „UNIUNE“

Încărcate, fără alice:	Lei 6.—	bucată
Încărcate complet; negre:	Lei 7.—	»
»	»	roșii: Lei 7.50
»	»	»

A mai rămas o mică cantitate, deci grăbiți-vă!

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânatoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele

Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița”

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment, în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

Braconajul

privit din punct de vedere social și al organizației de Stat

de Dr. Gheorghe Nedici

Cu chestiunea braconajului nu s'a ocupat în destul până în prezent, nici publicul vânător, nici publicul cel mare, nici literatura vâtorescă, nici autoritățile publice, nici măcar legislatura, atât la noi cât și chiar în străinătate. Cazul rezidă în faptul, că nu s'au cunoscut în deajuns imensele ravagii ce le produce braconajul. Lumea n'a ajuns încă să cunoască cât de mult perclitează braconajul, nu numai interesele vânatului, dar și ale Societății și chiar ale organizației de Stat.

Dovadă luminoasă a acestei necunoștințe este faptul, că Corpurile noastre Legiuitoare și mai cu seamă Senatul, au redus într'un mod de necrezut asprele pedepse ce erau prevăzute contra braconajului în proiectul legii noastre pentru protecția vânatului și reglementarea vârațoarei. Cel puțin însă e liniștitor faptul că braconajul a fost calificat ca delict, și în consecință judecarea lui a fost scoasă din mâinile autorităților administrative. În cele ce urmează voi dovedi că reprimarea cu desăvârșire a braconajului sau cel puțin restrângerea lui în limite stricte, este o necesitate imperioasă chiar și din punct de vedere social și al organizației de Stat.

Braconierul, îndată ce a ajuns a fi stăpânit de patimă, își neglijează tot mai mult ocupațiunea sa de căpetenie (meseria lui),

se deprinde cu lenevia, îndrăgește traiul de pribegie, și toate trebuințele sale caută să și le acopere din prețul vânatului, atât de lesne câștigat. Cu timpul își părăsește meseria și consideră braconajul ca profesiunea sa, după care își aranjează apoi modul de traiu. De muncă, mai cu seamă de munca grea se înfioară, ba mai mult sau mai puțin o și disprețuiește. Iși schimbă și mentalitatea, căci doar bine știe, că prin braconaj, făcând pagube în averea străină, ajunge în conflict cu legea; totuși el nu se îndreaptă, ci continuă braconajul, cu care se obișnuiește, ba în oarecare măsură îi face și o plăcere săvârșirea faptei oprite. Mustrare de conștiință nu simte, ba găsește chiar că e natural să-și acopere trebuințele traiului din bunurile străine. El e incapabil să vadă abizul lipsit de puncte de scăpare, ce există între fapta bună și cea rea și dacă dela comiterea unui delict și mai mare, vre-unul dintr'înșii se dă înapoi, n'o face din sentiment moral, ci numai din frica de pedeapsă. Intre ce e al meu și ce e al tău, el nu cunoaște deosebire și dacă din prețul vânatului, câștigat pe furis, nu-și poate acoperi traiul, el se atinge și de alte bunuri străine.

Cu toată dreptatea putem deci considera braconajul ca un preludiu, ca o scoală pre-

gătitoare pentru comiterea de delikte, deoarece braconierul nu se deosibește de hoțul ordinar, decât doar prin obiectul furtului, căci de altfel și unul și altul își însușesc pe nedrept lucrul străin.

Braconierul, prin acțiunea sa, dă pildă rea copiilor săi, cari de regulă apucă pe urmele tatălui lor. Copilul astfel viciat se deprinde foarte de tânăr cu minciuna; spre a acoperi isprăvile tatălui său, induce în eroare organele publice de urmărire, cu un cuvânt, — vorba aceea „mărul nu cade departe de pom“ — dintr'un astfel de băiat, după ce va crește mai mare, are să iasă un braconier tocmai ca tată-său, dacă nu să-l și întrecă.

Așa se produc familii și chiar generații de braconieri.

Pe braconier, cu drept cuvânt, îl putem asemăna cu o buruiană otrăvitoare, care molipsește întreaga atmosferă dinprejur. Astfel indivizii cari nu prea iubesc munca cinstită, plină de sudori grele, se asociază bucuroși cu braconierul, fiindcă cred, că cu meseria acestuia din urmă ajung cu muncă ușoară, la situații materiale mai bune. Așa se formează „Banda de braconieri“, a cărei existență este nu numai păgubitoare, dar și periculoasă. Unde și-a făcut aparițiunea o astfel de bandă, acolo găsim comise serii întregi de delikte. A te apăra contra unor asemenea bande, sau a le face inofensive, iată ceva foarte greu. Ele urmăresc cu atențiune toți pașii păzitorului vânatului. Știu când și unde se duce, cu un cuvânt își pregătesc terenul în modul cel mai temeinic. Acești braconieri își dau mână de ajutor pentru executarea cu succes a isprăvilor lor păcătoase, se sprijinesc unii pe alții, la amenințarea celui mai mic pericol înștiințează cu o repeziciune uimitoare pe membrii bandei, așa încât e adevărată artă a-i prinde asupra faptului. Din sat niminea nu cutează să denunțe banda, nu are nimeni curajul să mărturisească contra lor, de teama răzbunării braconierilor. De cele mai multe ori braconierii țin sub teroare și intimidază întreaga populație a satului. De câte ori nu se întâmplă, că locuitorii din comună să facă depuneri false în favoarea braconierilor căzuți sub acuzare grea, numai ca să scape de răzbunarea bandei.

E doar la ordinea zilei faptul, că braconierul, spre a dovedi contrariul afirmațiilor

din denunțul făcut contra sa, se referă la tovarășii săi braconieri, cari în mod ticluit și intenționat, depun fals în favoarea lui. În realitate, în sat la ei toate acestea sunt lucruri bine cunoscute, ba încă și prin împrejurimi, până în ținuturi mai depărtate, multă lume cunoaște isprăvile braconierilor, dar poporul în cele din urmă se obișnuiește atât de mult cu călcarea legilor, încât ajunge de a nu le mai respecta.

Braconierul, mai cu seamă când se simte la adăpostul unei bande, e capabil de orice răutate și are rezoluția luată deja, la caz de nevoie că comită chiar și asasinat, numai ca să scape de pedeapsa justiției. El periclitează în permanență viața posesorilor dreptului de vânat, a personalului de pază și chiar pe a organelor de siguranță generală, pe cari îi urăște nespuse de mult, nu numai fiindcă se teme de ei, dar și pentru că știe că aceia, în opoziție cu ei, procedează conform legii și deci fără nici o teamă de pedeapsă. Braconierul, chiar în momentul când pleacă la drumul său aventuros, are deja luată hotărârea, că dacă-l întâlnește acolo, în adâncul pădurei sau în alt loc izolat, pe păzitorul de vânat sau pe alt cineva, care-i îndreptățit a-l urmări, îl împușcă fără milă și-l îngroapă, numai și numai spre a-și ascunde păcatul. Așa din delikte mai mici naște omorul cu premeditație, ce atrage după sine asprimea pedepsei cele mai grele. Astfel deasupra capului braconierului vicelan, hotărât la orice crimă, atârnă totdeauna paloșul amenințător, simbolul, teribil al pedepsei în mâna justiției ce-l urmărește.

Trebuie deci să ne reculegem din nepăsarea îndelungată, văzând, incomensurabilul pericol ce ascunde în sine braconagiul, pericol nu numai pentru interesele vânătoarești, dar și pentru societate și pentru organizațiunea de Stat. Trebuie să ne coalizăm și să ne punem la lucru, dacă nu voim ca braconagiul ce se desvoltă ca ciupercile, să nu ia proporții tot mai mari, încât reprimarea lui să nu mai fie posibilă sau să nu poată fi executată decât numai cu jertfe uriașe și cu prețul unei încordări supra-omenești.

În cadrul restrâns al coloanelor de revistă, nu mă pot ocupa, din cauza materialului mult, cu modalitățile desființării braconagiului. Chestiunea aceasta o desvolt detaliat în tra-

tatul meu „Ocrotirea vânatului util“, ce va apare în curând. Am speranța că iubii mei tovarăși de vânatoare vor depune o muncă sârguitoare pentru înlăturarea acestui fagel. Și ca atât mai mult sunt pe deplin convins de

aceasta, văzând evoluția mare în ramura vânătorei și interesul viu ce-l poartă ei propășirii vânatului și organizațiilor serioase, pentru călăuzirea și administrarea intereselor vânătorești.

Despre distrugerea răpitoarelor

de Căpitan Schneider-Snyder Roland

În principiu sunt pentru întrebuițarea puștei față de orice soi de vânat, fie răpitor, fie util.

Chiar răpitoarele nu sunt ele așa de stricătoare, pe cât se pretinde din partea multor vânători, care se întemeiază, nu atât pe propria lor experiență, cât pe cea ce au cetit din cărți. Principiile, chiar cele mai frumoase, se transmit cu greu în convingerea altora, și vor fi desigur destul de mulți vânători, cari doresc să vâneze răpitoarele, nu numai din cauza stricăciunii, ci mai de grabă pentru blana lor, fie chiar prin alte mijloace decât cu pușca. Aceste alte mijloace sunt: capcana și otrava.

Se discută mult în cercurile vânătorești asupra întrebărilor, care procedeu e mai vânătorec din aceste două, capturarea sau otrăvirea răpitoarelor? După părerea mea, fiecare distrugător de răpitoare privește acela din sisteme ca pe cel mai vânătorec, care i-au dat lui personal cele mai bune rezultate. Eu înclin spre părerea, că otrăvirea — atunci când este bine întrebuițată — este indiscutabil cea mai vânătorească, de oarece răpitoarea este scăpată mai repede de chinuri, decât dacă așteaptă ceasuri întregi în capcană. Din nenorocire se mai comit încă atâtea abuzuri cu expunerea otravei, încât de multe ori ea aduce mai multă pagubă ca câștig.

În cele ce urmează voi căuta să explic, cum se execută punerea otravei fără pericol pentru oameni și pentru câini.

Se face din ceară curată niște capsule, lăsând să se topească într'o tigare ceară de albine și învârtind în această ceară lichidă un creion rotund, pe care-l muiăm vre-un centimetru și jumătate adâncime. Coaja care se formează pe creion o scoatem și obținem astfel un fel de capsulă deschisă la un capăt. În ea turnăm praful de strihnină ca de un centimetru înălțime, turtim capsula la capăt ca să se închidă ermetic, și o rostogolim în praf de talc, ca să nu sufere la umezeală.

În timpul ernei s'a făcut de mai multe ori dăre de nadă cu un hoit pe zăpadă, împrăștiind în urma nadei câte o vrăbie moartă sau mai bine câte un cap de țâr, la intervale. Dacă acestea au fost mâncate regulat, se așteaptă prima ninsoare proaspătă și se face din nou o dără de nadă, însă de abia seara, pe înopțate. În urma acestei dăre se presară un număr restrâns de capete de țări, în care s'au așezat câte-o capsulă cu otravă, marcând cu îngrijire fiecare loc unde s'a lăsat câte-un cap otrăvit. A doua zi, dimineată, înainte ca ciorile să înceapă să umble pe câmp, ne ducem pe urma dărei și culegem toate capetele care n'au fost mâncate în timpul nopții.

Dacă sunt multe vulpi în localitate, putem culege într'o singură noapte mai multe vulpi sau alte răpitoare. Avantajul constă în acea, că pe zăpada proaspătă se poate urmări bine urmele vulpei, nepierzând nici una. Prin faptul că în frigul de afară capsulele de ceară îngheață, ele devin tari ca sticla și vulpea sparge imediat capsula, iar praful de strihnină se pulverizează în toată gura. Dumicații de pește sunt mestecați și îndată scuipați, însă nici-o vulpe nu se mai duce mai mult de 50 de pași și aproape nici odată nu se pierde vre-una.

O târâre mai departe a dumicațiilor otrăviți este imposibilă, dacă aceștia au fost expuși destul de târziu seara și cei rămași neatinși au fost iarăși ridicați destul de timpuriu dimineată. Că otrăvirea animalelor răpitoare nu e voe să se facă fără permisul autorităților competente, se înțelege dela sine.

Pe teritoriul de vânatoare al societății din Brașov, paznicul ei — un vânător din Stiria, cu o cultură vânătorească deosebită — constatase o haită de 7 lupi și a pus pe trecătorile lor nade otrăvite, și anume capete de pește (țări) și pisici moarte. Până astăzi, 23 Decembrie, când scriu aceste rânduri, n'a mâncat nici un lup sau vulpe aceste nade, cu toate că, din

cauza zăpezei înalte de 30—70 cm. se simțea mare lipsă de hrană, mai ales pentru vulpi.

Pe teritoriile de la Piatra Mare și Christian n'am văzut nici eu, nici păzitorul de vânat, resturi sau blană de iepuri mâncați de vulpi, cu toată prezența multor vulpi prin localitate.

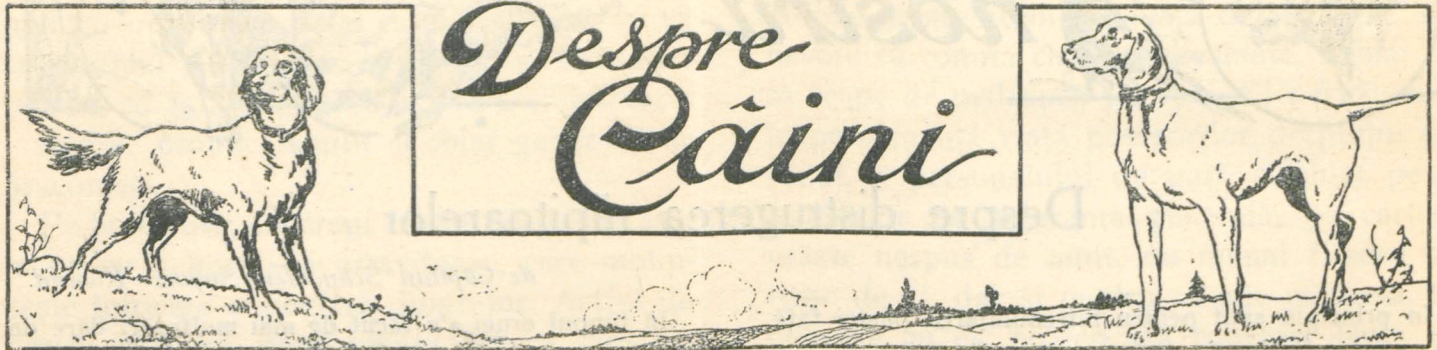
Păzitorul vânatului a raportat, că a văzut adesea vulpi în trecere pe lângă iepuri, fără a-i ataca pe aceștia. Otrăvirea răpitoarelor se face pe aceste terenuri mai mult în interesul ocrotirii găinelor de alun și a cocoșilor de munte.

Iarna trecută zăcea într'o vale de la Piatra Mare

hoitul unui cal căzut cu ocazia transporturilor de lemne. Am inspectat acest cadavru până în primăvară, fără să-l găsesc mâncat nici de lupi, nici de vulpi. Spre primăvară însă au dat peste el câinii țărănilor.

Asupra rezultatului acestui sistem de otrăvire, care se execută de către menționatul forestier al Societății de Vânătoare din Brașov, într'un mod adevărat exemplar, voi raporta mai detaliat după închiderea prezentului sezon de vânătoare.

Dârste (Brașov).

Prepelicarii noștri

Rău de tot am ajuns cu prepelicarii noștri...!

Intr'adevăr, poți să alergi 7 ani, fără să dai de un câine *pur*. Oriunde îți arunci ochii, vezi numai „Pointer-Braci“, „Braci-Griffoni“, „Setteri-Braci“ etc., fără a putea descoperi în timpul acesta măcar un singur „Pointer“, „Brack“, „Setter“ sau „Griffon“ *pur*.

Înainte de război stăteam mai bine. Aveam pointeri, cu cari ne puteam mândri în fața lumii întregi, aveam câini, cari puteau concura la toate expozițiunile canine din străinătate, și ca rasă pură ca și în privința calităților lor vânătoarești și a dresajului lor înalt. Însă pe atunci eră leul franc, și fără multă greutate ne puteam aduce câinii și armele, de cari aveam nevoie, direct dela Londra sau Paris, fără a căsca prea mult punga. Acuma însă, în epoca noastră post-belică, când leul nostru amenință să înghețe, ași dori să-l cunosc pe acel vânător, care, fără a fi vr'un snob, va importa câini pur-sânge din străinătate.

S'a păcătuțit mult cu câinii noștri. În loc de a căuta să păstrăm diferitele rase intacte, ne-am apucat să-i curcim în tot felul, căci mulți dintre noi socotesc drept cea mai înaltă înțelepciune, de a împerechea doi câini de rasă cu totul opusă, cum ar fi oare pointerul cu setterul sau pointerul cu brackul, ale căror produse — spun ei — vor moșteni calitățile amândouora rase. Însă ce riscată este această teorie! Este știut că un câine bastard moștenește mult mai ușor defectele caracteristice celor două rase diferite, al căror product este, decât calitățile lor. Pentru a fi drepti, trebuie să mărturisim însă, că se ivesc și cazuri, când o corcitură poate ieși un câine admirabil din toate punctele de vedere, însă acestea sunt cazuri

atât de izolate, încât nu se pot generaliza nici decum, pe când pe de altă parte la un câine de rasă pură avem o garanție de cel puțin 80% că va ieși, dacă nu o minune, dar cel puțin un câine *pur*, care poate să mulțumească pe deplin și pe un vânător mai pretențios. La corcitură însă, această garanție nu trece nici de 20%. Faptului acestei nenorocite încrucișări a raselor de câini îi datorăm existența a unui însemnat număr de javre, fără nici o disciplină și lipsite de orice valoare reală. Iar în ce privește dresajul, puteți să mă credeți pe cuvânt, că un câine pur se dresază mult mai ușor ca un corciu, astfel că posedând un câine de rasă curată, ne dispensăm de o mare parte din munca, pe cari trebuie să o depunem, pentru a-l dresa.

„Uniunea“ noastră prevede în statutele sale selecționarea și ameliorarea raselor de câini. Nu se vor găsi oare câțiva vânători, cari să ia o inițiativă, pentru a salva ceea ce a mai rămas de salvat și să creeze un cerc pentru selecționarea și ameliorarea raselor de câini, organizându-se expozițiuni și concursuri de „field-trials“ cu premii și eliberându-se „pedigree-uri“ câinilor născuți în țară, cari vor fi găsiți de către comisiunea, care se va institui în acest scop, că sunt de rasă curată, indiferent dacă părinții lor posedă „pedigree-uri“ din străinătate sau nu?

Apoi cercul ar putea să importeze și câini din străinătate, din progenitura cărora să se furnizeze treptat-treptat la toți membrii săi.

Această chestiune, — după părerea mea —, n'ar fi așa de greu de rezolvat din punct de vedere material, căci admitând că cercul numără numai 20 persoane

și o pereche de câini aduși dela Viena, ar costa inclusiv transportul 20.000 lei, partea fiecărui vânător s'ar ridica la 1.000 lei, adică cam costul unei singure vânători, organizată de societatea sa respectivă și la care eventual ar lua parte.

Peste 2-3 ani însă, va avea satisfacția supremă, de

a vâna cu un câine de rasă pură, ceea ce îi va umple inima de mândrie și bucurie.

Doresc deci din tot sufletul, ca să văd realizat cât de curând acest vis al vânătorilor, de a vâna cu câini buni, în locul așa numiților „prepelicari“ de origină obscură, cu care sunt siliți să vâneze în ziua de azi.

Setterul scoțian

Setterul scoțian, supranumit pe nedrept „Gordon“, este după unii un descendent al epagneulului negru englez, iar alții spun că este creat din pointerul negru, încrucișat cu setterul roșu irlandez¹. La începutul veacului trecut, se aflau foarte mulți în Scoția, iar ducele de Gordon era renumit prin setterii săi puri, cari aveau fondul robei alb, cu pete negre și cu extremități galbene. La moartea acestuia în anul 1836, șenilul său fu desfăcut, iar pensionarii acestuia vânânduți pe sume fabuloase. În decursul vremii, tipul setterului scoțian a evoluționat, iar culoarea lui principală este actualmente cea neagră. Caracterele mai de seamă ale setterului scoțian sunt:

1. Fondul robei negru-măsliniu, cu extremitățile picioarelor și partea interioară ale acestora galbene, precum și botul și partea de desubt a cozii de aceeași culoare. Mai are puncte galbene și deasupra ochilor.

2. Infățișarea generală: mai masiv ca setterul englez.

3. Părul mai puțin mătăsoș ca al acestuia și la urechi ceva mai lung.

4. Capul mai mare ca al setterului englez.

5. Ochii negri.

6. Cerul gurii și buzele negre.

7. Coadă mai scurtă ca la setterul englez.

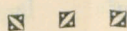
Asta este descrierea în trăsături mai largi a acestui frumos câine de arret englez.

La setterul scoțian se poate vedea mai mult ca la orice altă rasă *variabilitatea calităților vânătorești* la fiecare animal în parte; căci dintre doi câini din aceeași serie, unul poate poseda un nas excepțional, o ardoare extraordinară și un fond inepușabil, căutând la 100 metri și marcând în fața cârdului de potârnică un arret de piatră, tremurând din tot corpul, cu nasul în sus și cu nările vibrând de emoție. Acest câine poate concura cu oricare pointer sau setter englez, pe când fratele său din aceeași serie, departe de a-l ajunge, are o chetă cu mult mai restrânsă și caută ca bracul cu nasul în pământ la 10—20 de pași. Deci vedeți diferența enormă! Din această rasă se pot recruta câinii cu chetă mare tot atât de mult ca și câinii cu chetă restrânsă, cari caută la picior.

Mulți vânători susțin că câinii englezi n'au nevoie de un dresaj special, deoarece vânătoria este ceva atavic la ei, moștenit din moși-strămoși, și deci ei vânează din instinct. Dar ce greșită este părerea acestor confrăți! Tocmai câinii aceștia, din cauza temperamentului lor nervos și independent, mai mult ca oricare alt câine, au nevoie de un dresaj cât mai inflexibil, deoarece este absolut necesar de a vă impune câinelui voința dumneavoastră, al cărei rezultat este ascultarea necondiționată, pe care fiecare vânător trebuie să o pretindă câinelui său.

Rași-(Ialomița)

Carol Riske

O intervenție, care ar trebui să se facă

În timpul toamnei, este știut că pe toate liniile de cale ferată mai principale, se rezervează un vagon special pentru vânători, pentru ca aceștia să poată călători nestingheriți, împreună cu câinii lor.

Această excelentă măsură, grație căreia se evită multe conflicte între vânători și ceilalți pasageri, din cauza câinilor, a atras direcției C. F. R. viile mulțumiri ale întregii lumi vânătorești.

Însă ceace s'a putut face la C. F. R., de ce nu s'ar putea aplica și la S. T. B.?

*) Aceasta este părerea lui K. E. Diezel, în contradicție cu autorii mai recentă, printre cari Paul Caillard, care trece, și cu drept cuvânt, drept o somitate în materie. (N. R.).

Într'adevăr, un vânător modest, care locuiește spre ex. pe lângă Obor și dorește să vâneze cu câinele în Balta Comanei, este forțat, neavând posibilitatea să plătească o mașină sau chiar o trăsură, să o ia „per pedes apostolorum“ până la gara de Nord, adică până la cealaltă extremitate a Bucureștilor, pentru că încasatorul vagonului de tramvai nu-i permite urcarea cu câinele în vagon.

S'ar impune deci, ca cei în drept să intervină cât de curând pe lângă direcția S. T. B., în sensul ca fiecare vânător, în costum de vânătoare și cu permisele în regulă, să poată călători, împreună cu câinele său, nu în interiorul vagonului ci pe platformă, pentru a nu incomoda pe ceilalți pasageri. C. R.

Câteva observații asupra ochirei

DOMNULUI CĂPITAN M. SUTZU

Vere Mișule,

Îți vei fi aducând aminte de polemica noastră iscată asupra felului de a ochi vânatul, fel pe care fiecare pe al său îl susținea ca cel mai bun, puțin cam cum tot țiganul își laudă ciocanul.

De atunci, în dorința noastră de a adânci nițel chestiunea, am hotărât să consacram sincer un răstimp de vânătoare, unde fiecare lovitură să fie trasă *conștient*, strângând astfel o serie de notări, cari aveau să ne clădească un material de observații practice — și să discutăm apoi pe baze temeinice.

Cum prilejurile de tras foc trebuiau să fie cât mai dese, pentru a avea câți mai apropiați termeni de comparație, o continuitate și o aglomerare cât mai mare de observații într'un timp dat, am ales de comun acord, balta ca teren de operații — unde, slavă Domnului, mai poate vânătorul român să ardă încă destule cartușe într'o zi. În plus, aveam avantajul să ne aplicăm experiențele în special pe două din vânăturile cu sborul cel mai repede de la noi: rațele la pază și becașinele la picior.

În ce ne privește personal, rezultatul, din punctul de vedere al unificării sau evidențierii reciproce a celui „mai bun“ fel de a ochi, a fost nul. Fiecare a rămas — mulțumit — o fatuitate! — cu al său. Ceeace înseamnă poate numai, că e greu să-ți schimbi un obicei deja luat — sau că calul bătrân numai învață în buestru.

Cum însă atunci, din pricini pe cari ți le mai aduci probabil aminte, nu am putut să mai stăm de ceartă, iată aci generalizarea observațiilor mele, pe cari, dacă ți le împărtășesc prin Revistă, e că—te pomenești!— vor putea poate interesa pe vre-un camarad la începutul carierei.

Desigur, nu se poate învăța a trage din cărți. Dar nu e mai puțin adevărat că e remarcabil ciudatul lucru, că toate ne sunt predate și învățate, afară de singură arta de a trage la vânat — a trage bine — artă, pe care nu ne-o învață nimeni, trebuind ca numai prin practică, nu numai să ne desăvârșim cu vremea, dar chiar să dibuim de la primele începuturi. Invățăm migălos călăria în maneaj, scrima în sala de arme, învățăm să înotăm, să boxăm, să patinăm, învățăm

latina și calculul integral — dar câți vânători au învățat vre-o dată să tragă un foc de pușcă? — Te întreb. Sunt, e drept, persoane cu dispozițiuni particulare, cari repede ajung să prindă, să *descopere* singure meșteșugul. Altele dibuesc o viață întreagă. O mână de ajutor, câteva tălmăciri, o demonstrație chiar, pentru cei mai încăpățânați, le-ar prinde bine — ba chiar îi poate transforma de la o zi la alta. Cunosc un caz.

Cât despre trăgătorii buni, cari pretind că *nu știu cum fac*, să-mi dea voie să-i acuz de prea multă modestie. Admit chiar să fi ajuns pentru toate ocaziile, chiar cele mai grele, la actul pur reflex. Dar aceasta nu înseamnă că n'ar ști să-și analizeze sau explice acel act. Dacă călare, cotesc scurt cu calul gândindu-mă la altceva, nu înseamnă că n'ași ști că am pus pulpa într'un fel și dârlogul într'un fel. Devine ceva instinctiv, reflex, dar nu neștiut. Din potrivă, ca să ajungi acolo, a trebuit să fi repetat foarte des acel act, conștient.

Acestea fiind zise spre marea ta plictiseală, revin la observațiile mele.

Înțelegi foarte bine că n'am să m'apuc să iau lucrurile de la Adam. Nu fac un curs de tir — l'au făcut alții mai de mult și mai bine decât ași putea să-l fac eu. Consider deci principiile știute. Consider un trăgător bun sau mijlociu. Și consider că dificultățile de tir la vânătoare se pot rezuma în două principate: tirul de-a curmezișul și tirul la verticală — de-asupra capului — asupra unor păsări cu sbor foarte repede. Nu e vorba aci, de cârsteiul ce-ți iese alene dintre picioare și o ia în sbor agale, drept înaintea ochilor.

Așa dar, astfel fiind cele învederate — câte feluri de a ochi vânatul are trăgătorul?

Pretind că trei. Și anume:

1. *Intâia metodă*: A ochi înaintea vânatului și a-și trimite încărcătura într'un loc al spațiului, pe care trăgătorul l-a judecat a fi punctul de intersecție a altelor cu vânatul. În acest caz, în momentul focului, *pușca e imobilă la umăr*.

2. *A doua metodă*: Trăgătorul ochește vânatul însuși punând pușca la umăr, îl urmărește cu vârful țevilor, dar întrecându-l repede cu un interval apreciat

necesar, apasă pe trăgaci, pușca rămânând în acest moment *imobilă*.

3. *A treia metodă*: A ochi capul vânatului dacă distanța e mică, sau înainte cu 1—2 lungimi dacă distanța e mai considerabilă, a menține pușca în linia sborului urmăriind mișcarea păsărei și a da foc *fără a imobiliza arma și fără a opri nici o clipă mișcarea înainte a țelului*.

După modesta mea părere, acest al 3-lea fel e cel mai avantajos, cel mai practic, cel care prezintă mai multe șanse de reușită oricui îl va adopta — cel care dă rezultatele cele mai regulate.

Știu că nu ești de aceeași părere, și că preconizezi pe cel dintâi. Nu spun că n'ai dreptate — dacă ași face personalități. Dar ceea ce urmăresc eu aci e o generalizare tinzând spre practic, vizând marea majoritate a trăgătorilor mijlocii, pe cari îi am în vedere când caut care e metoda cea mai ușoară, mai practică, mai sigură, mai regulată — și mulțumită căreia poți ajunge printre cei mai dibaci trăgători.

Să le analizăm, dacă vrei, repede, pe fiecare în parte.

— Prima metodă nu poate să fie recomandabilă în practică — și mai cu seamă la tragerea la sbor. Trebuie să recunoști, că e indispensabilă o dispoziție, o obișnuință și un antrenament considerabil pentru a ajunge, ca pentru fiecare caz, să determini în mai puțin de o clipă, locul precis din văzduh, unde vânatul și alicele se vor întâlni. Pe pământ, mulțumită punctelor de reper și iușelei mult mai mici a vânatului, greutatea e de sigur mai mică. La rândul meu recunosc însă, că această metodă are avantajul de a fi aplicabilă fără excepții, la toate cazurile, la toate circumstanțele în cari se poate prezenta pasărea — și e foarte rapidă. Dar dacă pui în cumpănă greutatea și extrema delicatețea de simț de care e nevoie ca să asvârli focul înaintea păsărei ce trece cu o iușeală de bolid, — mai mult sau mai puțin înainte după viteza sborului, mai mult sau mai puțin deasupra după depărtare — căci nu se ochește niciodată pasărea ci locul unde va fi pasărea când vor ajunge alicele acolo — trebuie iar să recunoști, că nu oricine poate să ajungă să dea soluția nimerită unui astfel de calcul. Căci când e vorba să treci de la teorie la practică, micul calcul de mai sus, prezintă atâtea dificultăți, încât foarte, foarte mulți, cu toate că-și vor asvârli focul mult înaintea păsărei, după recomandăție, nu vor ajunge să dibuiască faimosul punct de întâlnire. Și încă ceva: această metodă nu va putea da roade bune decât acelor trăgători foarte repezi, cari transformă imediat voința de a trage, în fapt. Cei mai lenți, sau cei cari au deplorabilul obicei de a ezita, a șovăi înainte de a trage, nu vor culege decât vânt cu această metodă, chiar dacă vor fi determinat *bine* punctul în spațiu înaintea vânatului. E suficient să-ți reamintesc că o ezitare, o întârziere numai de o optime de secundă e destul pentru ca pasărea să fie deja în afara loviturii, să nu se mai întâlnească cu alicele în punctul determinat. Cred că nu poți în mod rezonabil să-mi susții, ca toți vânătorii să fie niște

fulgere de iușeală. Și ai vrea ca cei mai încetini să rămână veșnic cu buza umflată? Doar nu te știam atât de negru la inimă.

— A doua metodă prezintă mai puține dificultăți, dar găsesc că necesită cam mult timp, deoarece trăgătorul e obligat să ochiască de două ori vânatul: odată când îl are în țevă, a doua oară când apasă pe trăgaci. Mi s'a părut în practică, în timpul experimentărilor ce am făcut, o metodă cam lentă, neprezentând nici un avantaj remarcabil când e vorba de sboruri foarte repezi — singurele de cari mă ocup aci. Adu-ți numai aminte de vertiginosul sbor în special al unora din rațele „mici“ la pază, trecând cu un vâjâit de obuz prin aerul deja întunecat de umbrele serii.

Nu mă voi opri mai mult asupra acestei metode.

— Ajung la a treia metodă. Aceasta, constă, după cum am spus, în a duce pușca la umăr înainte ca păsările mânate de iușeala lor năprasnică să fi ajuns pe vânat, a asigura bine direcția urmând pasărea însăși cu pușca, un timp imperceptibil, și de a trage foc fără a opri mișcarea de urmărire.

Felul acesta de a ochi, prezintă imensul avantaj că nu cere nici un calcul, nu necesită căutarea unui punct teoretic în spațiu. Pușca întovărășește tot timpul vânatul. Singura greutate e de ordin pur tehnic: constă în a urma bine vânatul cu pușca și de a trage repede *fără timp de oprire* — fără ezitare.

A trage fără a opri mișcarea începută, aci e tot secretul.

Tirul executat în acest fel, țelul puștei precedând mereu vânatul și focul tras fără timp de oprire, face inutil orice calcul de distanță și de viteză: numai e nevoie să apreciezi și să ochești la „50,65 sau 70 centimetri înainte“, cum se spune prin cărți, ci e suficient la o distanță mijlocie să ai țelul pe ciocul sau capul vânatului. La distanțele mai mari, fie de-a curmezișul, fie la verticală, numai e destul să ochești capul. Fără însă să ne apucăm să calculăm metrii și centimetrii, trăgătorul se va mulțumi să devanseze vânatul de vre-o lungime-două, după depărtare. Practica arată că e suficient. Se poate de altfel demonstra prin calcul. Am chiar o demonstrație originală prin „miimi“, pe care, dacă nu ți-o arăt aci, e că pe de o parte nu toți cititorii sunt ținuți să fie artileriști, iar pe de alta că mi-am interzis dela început orice manipulari de cifre.

N'am însă nevoie să-ți atrag atenția, că mișcarea circulară imprimată și continuată de pușcă în momentul tirului, nu exercită nici o influență asupra mersului alicelor și nu imprimă încărcăturii de plumb o mișcare laterală care ar face-o să urmărească vânatul în sborul său transversal. Să o creadă cineva, ar fi o eroare absolută.

Dar prin acest procedeu de a urma vânatul, e evident, că spațiul parcurs de pasăre în timpul actului de a trage, e suprimat — adică dispăre tocmai buba de care vorbeam la prima metodă pentru un trăgător mai lent. Oricât de lent ar fi un trăgător nu va mai avea, cu acest procedeu de a urma, decât singură a-

ceastă grijă: să tragă fără timp de oprire, ochind cum am văzut mai sus — după depărtare. Imens avantaj! Neprețuită ușurință! — vezi devin liric...

Știu că impuți metodei ce preconizez, că e mai puțin rapidă decât primul sistem. În mod absolut, e drept. Primul sistem e, ca să zic așa, instantaneu. Și mărturisesc chiar, că nici nu văd alt mijloc de întrebuințat, când îți trece pasărea, ca o nălucă, foarte aproape. *A urma*, în aceste cazuri, oricât de puțin, e exclus. Nu poți atunci decât să asvârli focul — sau cel puțin n'am reușit altfel.

E drept dar; — dar nu e mai puțin drept, că pentru majoritatea cazurilor, metoda cu *urmatul* e mai avantajoasă și amplu suficient de rapidă. Căci cât ține acest *urmat*? Nu știu — ține o zecime de secundă? O chestie de obișnuință.

Mai pretinzi, că urmând vânatul cu pușca, poate să te împiedece vre-o papură, vre-un mănunchiu de stof... Aici să mă ierți! Când zic să urmărești cu pușca, n'am înțeles nici odată să se apuce cineva să facă pe

sârleaza, răsucindu-se într'un călcâi și să facă un tur complet de orizont cu pușca întinsă. Sunt și de aceștia, incontestabil, dar nu vorbim de ei. Iar de obstacole poți da cu orice metodă. E o chestiune pe alt teren.

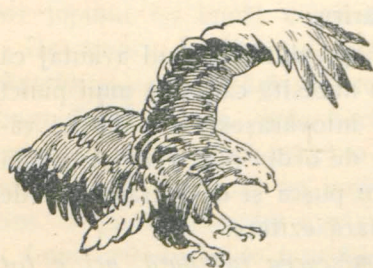
Mai ai ceva de spus? Poate. Eu ași mai avea multe. Dar nu pe tine caut să conving, în definitiv. Dacă am convins pe vre-un tânăr camarad să încerce metoda ce susțin — *l'essayer c'est l'adopter!* — sunt foarte mulțumit, pentru că știu că n'are să-i pară rău. E deci zadarnic să mai bombănești. Iar pe de altă parte, deși în toate tratatele de vânătoare se găsește sfatul ochirei înaintea vânatului, mi s'a părut că analiza, disocierea acestei acțiuni în cele trei metode și studiul lor aparte, n'au prea fost formulate.

Imi dai puțină dreptate să te fii plictisit atât de mult?

Cu veche dragoste

Căpit. C. Rosetti-Bălănescu

■ ■ ■

Braconierul

Nuvelă

(Urmare)

de Dr. Gheorghe Nedici

ajestoasa natură era în tăcere adâncă. Zâna nopții și-a întins deasupra ei haina plină de stele. Nimic nu supără tăcerea tainică, fermecătoare a pădurii, dar vântul rece de noapte care străbătea printre

ramurile verzi ale arborilor, umplea pădurea cu șoapte neînțelese. Luna își arunca lumina argintie asupra finutului, razele ei palide străbăteau printre frunze, formând pete luminoase pe pământul ud de rouă.

În această lumină arborii, tufele, devin fantome uriașe, pe care imaginația le transformă în diferite monstruoziități.

Deodată se aude în liniștea pădurii răcnetul unui căprior. Ion a imitat acest strigăt și așteaptă nerăbdător să sosească bătrânul său dascăl.

În scurt timp se auzi din altă tufă un strigăt la fel. Iosif a înțeles glasul, cei doi braconieri își părăsesc ascunzișul și se apropie unul de altul.

— „Cu greu m'ai găsit“, a zis încet Iosif.

— „Lucru principal e că toate sunt în ordine“ răspunse Ion.

— „S'a dus?“...

— „Da“.

— „Și Mițiaru?“

— „De unde! se încruntă Ion. Am făcut cum mi-ai zis. La ora patru jumătate am ajuns la locuința pădurarului de la Păuleasca.

Am văzut cum se duceau păzitorii cu pădurarii pe cărarea de sus. Toți erau în haine de paradă. De acolo m'am dus la Cărșia, crezând că voi afla pe vizitiu la cârciumă.

Dar n'a fost acolo... Dela cârciumăriță n'am aflat nimic...“

— „Aceștia sunt niște mișei șireți“ l'a întrerupt Iosif.

— „Dela Cărșia, urmă Ion, m'am dus la locuința lui Mițiaru. M'am dus pe cărarea de sus ca să nu n.ă observe. Din brădețul din spatele casei, am putut vedea mai bine în curte.

În coridor erau hainele de paradă ale lui Mițiaru, și în curte era trăsura gata de plecare. Erau orele 5—6 când l-am văzut pe Chenon în hainele de paradă. Mergea pe drum în sus și a avut noroc mișelul, că l'a ajuns o trăsură. Seara veni acasă și Mițiaru. Eu m'am rețras în desimea de sus, ca să pot vedea în casă. N'am îndrăznit să mă apropiu, ca să nu latre câinii. Erau orele nouă când se pregătea de culcare. Lampa ardea în cameră, și am văzut bine cum s'a desbrăcat și s'a culcat“.

Sufletul neîncrezător a lui Iosif s'a liniștit cu totul, la auzul cuvintelor însoțitorului său.

— „Să ne grăbim, hotărî Iosif, ca încă înainte de miezul nopții să ajungem la poenile lupilor. Aici nu putem avea nici o nădejde, pentru că am vorbit, ș'apoi ne-a și simțit vânatul“.

— „Să încercăm... Poate să găsim ceva și la lumina lunei... Tu te vei așeza la marginea poenei celei mici, acolo unde am împușcat astă-primăvară cerbul cel

bătrân, iară eu mă voi așeza în poeana cea mare.

Dacă vânatul e în tăetură, desigur nu ne va scăpa. Dacă nu iese noaptea, trebuie să iasă dimineața.

Să nu adormi cumva și să fii cu băgare de seamă... Lasă să se apropie bine vânatul, și numai atunci să împuști, când vei fi sigur că vei nimeri. Să nu faci larmă în pădure în zadar, căci altădată nu vei mai veni cu mine. Ori ai împușcat ceva, ori nu, să nu te miști din locul tău, până nu voi veni să te iau. Când mă voi apropia îți voi da un semnal... Ai înțeles?“

— „Bine, bine, răspuse Ion plictisit. De multe ori am auzit cuvintele acestea!

— „De multe ori le-ai auzit și tot nu ții seamă de ele!“...

Timpul fiind înaintat, cei doi braconieri au plecat spre locul hotărât. Înaintau încet, fără nici un zgomot, ca niște pisici. Ion lăsa pe bătrânul său tovarăș să meargă înainte, cu pușca în mână, iar el în urmă la câțiva pași. Abia au mers 10 minute și Iosif s'a oprit. Ion trecu în stânga, înaintă spre un arbore scorburos, și băgând mâna în scorbura, și-a scos pușca pe care o ascunsese acolo.

Apoi s'a reîntors la Iosif și au plecat înainte. După ce au mers un drum bun, bătrânul a început să meargă mai încet, și cu atențiune deosebită se apropiară de poiană. Acolo s'a furișat după o tufă, examinând poiana. Neavând nimic, a făcut semn tovarășului său și amândoi au înconjurat acest frumos loc. După câteva minute, l'a așezat pe Ion într'o tufă care-l acoperea din toate părțile, iară el a mai înaintat vre-o 4 sute de pași, și și-a găsit și el un loc.

Natura își dormea somnul adânc. Aurora era încă departe, prin ținuturi necunoscute, și nici urma nu i-se vedea. Străluceau miile de stele și luna își picura lumina d'asupra pământului.

Ion sta liniștit în locul său, și încordându-și toată atențiunea, asculta. Așteptarea nu-l neliniștea; la cel mai mic zgomot, chiar și la freamătul frunzelor, îi bătea inima de'i tremura tot corpul.

A stat mult timp nemișcat, când deodată a auzit de departe un zgomot. Era poate închipuire? După câteva momente a auzit din nou zgomotul, ca și când cineva ar fi lovit cu un băț crengile din tăetură. A priceput îndată că un cerb se apropia, lovind crengile cu coarnele.

Oh! de ar veni spre el! Nădăjduia pentru că Iosif îi spusese că pe acolo are să treacă vânatul. Și el cunoștea umbletul vânatului. Zgomotul se auzia din ce în ce mai bine. Ion aștepta. Tot sufletul i-se arăta în ochii plini de atențiune încordată. Brațele lui musculose tremurau, pieptul i-se ridica agitat. Zgomotul a încetat... Ce s'a întâmplat? Doară era aici aproape... aici trebuia să fie, la marginea poenii! Doar nu l'a înșelat atât de mult urechea...

Neliniștea îl înăbușea și nu putea sta mult în această nesiguranță.

În fine a auzit din nou zgomotul. După câteva momente a eșit în poiana luminoasă regele — încoronatul pădurii — cerbul, cu frumoasele-i coarne arun-

cate îndărăt. Ridicându-și nasul, a mirosit în aer, iar sub picioarele lui puternice, se rupeau lăstarii cei tineri.

Ion și-a îndreptat pușca spre cerb. Nu a îndrăznit însă să tragă, pentru că lumina lunii căzuse tocmai pe țeava puștei și din cauza aceasta nu vedea tocmai bine vânatul. S'a folosit de un obicei vechi al braconierilor și și-a îndreptat pușca mai întâi spre lună, apoi a lăsat-o spre cerb, care încă sta nemișcat, și când a crezut că va nimeri, a tras. Detunătură puternică s'a auzit prin aer. Ecol detunăturii a cutremurat văzduhul, străbătând văile. Cerbul a căzut.

În primul moment, Ion fu cuprins de un sentiment de bucurie și de frică. Până aci ascultase foarte bine de sfaturile lui Iosif, dar când a văzut puternicul animal căzut, nu s'a mai putut reține, și a alergat să-și vadă prada. Abia a făcut însă doi, trei pași și cerbul adunându-și ultimele puteri s'a ridicat și a luat-o la fugă spre vale. Câteva crăci s'au mai auzit pocnind, apoi s'a făcut tăcere — o tăcere adâncă. Ion rămase prost. Nu știa ce să facă. Vedea că a făcut o mare greșală, că n'a ascultat de sfatul lui Iosif.

A căutat locul unde căzuse puternicul animal și desnădăjduit, se apucă cu mâinile de cap. I se părea că aude cuvintele de dojană ale lui Iosif, simția privirea aspră de care se temea atât.

Iosif a auzit tot. După zgomotul din pădure, a înțeles că animalul venea spre Ion, ba știa și în care parte a poenii a eșit.

Era cam neliniștit, că nu se încredea în Ion. Când a auzit împușcătura, a oftat adânc.

A ascultat cu mare atențiune zgomotul făcut de fuga animalului, a înțeles că tânărul s'a prea grăbit. S'a ridicat și a plecat spre Ion, care sta la locul unde căzuse cerbul.

— „Nu ți-am spus să nu te miști până ce nu voi veni eu la tine? Incepu să-l certe. Nu-ți dai seama că prea stai în lumină? Retrăge-te la umbră!“

Ion se retrase la umbra unui puternic pom. Iosif s'a apropiat de el și-l întrebă ceva mai încet:

— „Ce ai împușcat?“

— „E rău, răspuse tânărul mâhnit.“

— „Știam, iar te-ai grăbit... De ce n'ai așteptat?“

— „Văd că am greșit, — răspuse Ion, dară ce să facem acum? Trebuie să găsim cerbul, doar a căzut“...

Iosif, care la auzul acestor cuvinte se înfuriase din nou, îi răspuse mâniaș:

— „Nu, mergem acasă!“ Cu mine nu mai vii! Mai bine aduceam pe Petru!“

Ion știa că în astfel de împrejurări e mai bine să tacă; nu și-a cerut ertare, ci rezemat cu spatele de pom se uita la cartușul gol cu care împușcase.

— „Să mergem d'aci — porunci Iosif — că ne mai găsim păzitorii!

— „Păzitorii? — se bucură Ion că mai poate vorbi și de alte lucruri — ei sunt la Staier“...

— „Asta nu se poate știi!... Mițiaru a putut să trimită aci un păzitor dela Cozna. El e capabil de toate“...

După aceia au plecat încet. Iosif mergea înainte.

După o jumătate de oră au ajuns la o poiană între brazi.

— „Aicea am putea dormi liniștiți, și dimineața vom căuta cerbul“ spuse Ioan.

La început Iosif avea de gând să pedepsească pe tovarășul său, însă când Ion a pomenit din nou de cerb, asigurându-l că a murit, s'a născut în el dorința de a-i lua coarnele. Se mai liniști și s'a învoit să doarmă noaptea în pădure. Au mai mers vre-o două sute de pași și s'au culcat într'un loc ales de Iosif. Somnul adânc și-a lăsat vâlul lui de uitare pe acești călători oboșiți ai nopții.

Era încă întuneric când îl deșteptă Iosif pe Ion.

S'au grăbit ca încă înainte de ziuă, să se întoarcă la cerb. Mergeau fără să vorbească. La marginea pădurei și a tăeturii s'au așezat la rădăcina unui fag bătrân, așteptând zorile dimineții.

Dinspre răsărit începu a se lumina. Lumina se răspândi încet, alungând întunericul, care își lua calea spre desimea pădurei.

Stelele își slăbeau încet-încet din lumina lor, până se pierdeau cu totul în azurul cerului, a cărui orizont îmbrăca haina roză a aurorii, vestind sosirea soarelui. Acum începea și viața în pădure, vestitoarea cea dintâi a dimineții, pe o cracă, își ciugulea penele,

iar în câteva clipe toate paserile se întreceau în cântecele lor, înălțând laudă Domnului.

Iosif a eșit din ascunziș. Fără o vorbă examină locul, dar nu observă nimic suspect. Aurora, cântecul paserilor, viața din pădure, erau pentru el lucruri cunoscute. În scurt timp se arată și Ion din ascunzișul lui.

— „Încotro s'a dus?“ — l'a întrebat Iosif.

— „A venit de-acolo din brădet, a făcut numai câțiva pași, și după ce am tras, a fugit spre partea aceea“. Și Ion arată cu mâna încotro a fugit cerbul.

Iosif merse pe urma cerbului; deodată s'a aplecat și a ridicat un fir de iarbă cu sânge, pe care i-l arătă lui Ion. După câțiva pași, văzu tot mai mult sânge. Iosif examină bine aceste picături de sânge.

— „A căzut — spuse el încet — dacă avem noroc, îl găsim...“

Ion se înveseli. Acum nu se mai îndoia că-l vor găsi. Era doar lângă vechiul său dascăl, în care se încredea orbește. Știa sigur că cerbul va fi prada lor, pentru că așa a spus Iosif. Nu se gândea la nimic. Era plin de fericire. Vinele pe fruntea lui i-se umflaseră și cum mergea după Iosif, se uita și el la urmele cerbului.

— Va urma —

Icoane Vânătoarești

Târziu de toamnă

Pădurile încep să fumege, gingașa felomelă a plecat de mult, negurile se îndesesc învăluind din ce în ce în întuneric slabele raze călduțe ale soarelui fermecător; iar vesela ciocârlie nu se mai înalță spunându-și rugăciunea ei de dimineață.

În nopțile reci de toamnă, văzduhul pare că freamătă și pe sub stelele lucitoare, se văd siluete de paseri, ce trec în zbor liniștit, ducându-se spre alte zări cunoscute de ele. Zilele aceste minunate, văzute în toată splendoarea lor, îți adâncesc gândurile și-ți înalță suflul.

Care din noi vânătorii, n'a simțit aceste frumuseți ale naturei? Cine n'a întârziat mai pe înserate, tolănit de oboseală, în marginea unei păduri, sau în valea unui cuhalm, ce se întind în dealungul râurilor, văzând cum un stol de porumbei trece grăbit spre pădure să se culce, un herete întârziat pe câm-

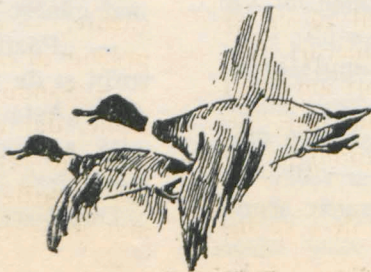
pii venind fâlfâind alene spre pădure, cocoțându-se pe vârful vre'unui stejar pentru a se odihni în liniștea nopții, pe harnicii țărani rețrăgându-se dela muncă spre cătunele îndepărtate; iar în tăcerea nopții să audă în depărtare talanga răgușită de la gâtul vre-unei vite rătăcite, prin întunecoasele cuhalmuri?

O! patimă nevinovată de vânător, de multe ori ne-ai făcut să gustăm din frumusețile tale binefăcătoare, de multe ori am simțet roua umedă, ce cade în urma amurgului, făcând să ne treacă oboseala unei zile întregi de vânătoare....

Și în aceiași vreme a târziului de toamnă, amurgul trist se strecoară încet, întunericul se cerne și se lasă ca o perdea până la pământ.... iar undeva în depărtare un cocoș cântă a moină....

Octombrie 1923.

G. Iacob Dela Putna

Sandu Ciocănaru

(Duresoasă amintire...)

Nuvelă

de George Scrioșteanu

nalt, brunet, frumos, cu muschi de oțel și voință de fier, mândru și încăpățânat, cu ochi mari negri adumbriți de gene lungi și ascunși parcă de două sprâncene negre și îmbinate, care veșnic cătau a ceartă, — milos ca o femee și

cu suflet bun, deși nervos din cale-afară, — așa l'am cunoscut pe Sandu Ciocănaru, tovarășul meu de vânatoare de odinioară.

Când își puna în gând un lucru, chiar rău să fi fost, trebuia să-l facă cu orice preț!...

Pentru el noțiunea cuvântului frică nu exista și nimic nu i se părea imposibil, chiar de-ar fi fost prea greu de realizat și peste puterile lui.

Niciodată n'aștepta să fie atacat, el ataca întâi, de aceia întotdeauna eșea învingător, și cu toate că nu era un om rău, din cauza firei lui istețe și chelie, mai ales când se încurca la un pahar mai mult, — cum zicea el — făcea multe pozne și dădea mult de lucru poliției locale, în care băgase o adevărată groază... Căci mai întotdeauna se găsea cineva care să-l supere și pe care să-l pună la locul lui, în așa fel, încât să-i treacă cheful să mai încerce a doua oară și să nu-și măsoare cuvintele față de el!... Dar, un exces de suflet bun și o inteligență vie, îl făcea foarte simpatic și, deși măcelar de meserie, totuși avea prieteni în toate straturile sociale și toți îl simpatizau.

Cu mult haz la vorbă, cinstit și muncitor, fire entuziastă și mai ales vânător pasionat, — pasionat din cale afară, pătimaș ași putea zice, — era bine cunoscut în tot județul și mai nu era vânatoare la care să nu ia parte. Pentru mine avea o deosebită prietenie, mă iubea chiar, deși nu scăpam nici-odată de muștrările lui când greșeam vre-un vânat! Parcă-l aud și acum:— „Coane Gicule, te amendez, iar te grăbiși și scăpași urechiatul, ia-o măi domol, că n'au dat Turcii peste noi, plimbă vânatul pe pușcă și pe urmă trage“.

— „De, măi Sănducule, se întâmplă câte-odată, — iartă-mă!“

— „Nu! cu mine să nu se întâmple, nu-ți dau voce! Și ca să mă încurajeze adăoga: „Tegrăbiși—ce, nu știu eu, tragi mai bine ca mine!...“

Nu exista vânător care să caute vânatul ca el, și puțini îl ajungeau ca trăgător. Multe lucruri frumoase am învățat de la el și multe vânători am făcut împreună!... In amintirea acelor clipe frumoase, pe cari nu le pot uita nici-odată, scriu rândurile de față.

Mă pomeneam dis-de-dimineată, înainte de-a se lu-

mina de ziuă, cu bătăi puternice în geamul de la camera mea — pe care o cunoștea bine, — și cu vocea lui blajină și iscoditoare strigându-mi: „Ei, Coane Gicule, scoală c'a intrat alba'n sat! Hai la epuri! Scoală mai repede, că te aștept, azi avem timp favorabil și cum am luat și pe „Dudaș“ al meu și pe „Valina“ lui văru Ghiță Diaconu, poate încurcăm și vre-o cumătră de-alea ruginii...“

Ars, săream în sus, într'o clipă eram îmbrăcat și echipat și-o croiam amândoi spre pădurile din jurul Roșiorilor de Vede. Nu se putea să nu ne întoarcem cu câțiva urechiați seara și adesea chiar cu o „cumătră“, — cum zicea el.

Dar toate au un sfârșit, și într'o bună zi auzirăm bătăi de tobă și sunet de goarne, care vesteau a răsmăriță. Fericirea zbură. Incepu războiul și astfel ne despărțirăm. Da! el ne despărți, teribilul război și... pentru totdeauna. El care ne-a înghițit atâția frați, părinți și prieteni!

Mobilizat la un regiment de rezervă, dibaciul vânător de iepuri cu firea entuziastă și ochiul ager, deveni cel mai aprig luptător. Luă parte la luptele din Ardeal, — la Cicsereda, la Porumbacu, — veșnic în capul grupei sale, se distinse și învinse pretutindeni. Toți comandanții îl iubeau, și ori unde era mai greu de patrat, Caporalul Sandu Ciocănaru era cel trimis. El descoperea inamicul, el îl ținea de vorbă și tot el îi făcea cunoștință cu regimentul.

La Sibiu luptă ca un leu. Ascuns după un cheson care zăcea răsturnat în marginea unui șanț, trăsese toate cartușele în valul inamic, care se apropia susținut de focul viu al artileriei lor grele. Inamicii cădeau ca spicele, dar alții care ieșeau ca din pământ le luau locul și înaintau spre el. Fu cât pe aci să-l prindă, însă el se strecură printre chesoanele răsturnate de obuze, se ascunse prin gropi și șanțuri și, pitulându-se chiar după cadavrele cailor cari umpleau șanțurile și împiedicau pe alocuri circulația drumurilor, răuși să scape și să se strecoare la ai săi.

Căzu Sibiu, apoi Căinenii, și Sandu ajunsse zdrobit de oboseală în defileul Oltului.

O adevărată minune Dumnezeiască îl scăpă la Căineni de proiectilele inamice cari curgeau ca ploaia.

Privi cu groază la acest dezastru neașteptat și inima i se strânse dureros. Mai la fiecare pas cădea câte un obuz și ostașii noștri, aproape masați în defileu de neorânduiala unei retrageri pripite și neprevăzute, — erau secerăți de mitralierele și focul năpraznic al obuzelor de toate calibrele.

Și Sandu scapă! Scapă cu inima plină de amărăciune, dar curagiul și încrederea în isbândă nu-l părăsi. Se retrase apoi prin defileul Oltului cu durezza în suflet, că n'aveau și camarazii lui, cari luptau mai mult cu pieptul, atâtea mașini ucigătoare, cum

aveau „șoacății“, — cum le zicea el Nemților. Luptă la Dragoslave, pierdu și Câmpulungul, îl recuceri a doua oară, ajungând iarăși la Dragoslave, dar nenorocire:... Se pierdu legătura cu inamicul. Batalionul lui Sandu avu însărcinarea s'o facă. Cum auzi Sandu Ciocănarul, fu cel dintâi care se oferă să meargă ca șef al primei patrule din vârful avangărzei. Și când Maiorul, Comandantul Batalionului, îl mângâie zicându-i: Caporal Ciocănarul, am toată încrederea în istețimea și curajul tău, — dar bagă de seamă, să nu te surprindă, clipa e grea!... el, răspunse zâmbind:

— „N'aveți grije, D-le Maior, eu știu să mă ascund ca un epure și să miros ca vulpea. Mă voi întoarce cu cele mai bune știri“.

Sărmanul de ar fi știut!... Iși luă grupa și plecă prin poteci întortochiate, se târî pe sub brazi înalți și ferigi stufoase, urcând și cercetând munții, dar nici urmă de inamic. Intraseră parcă în pământ!... Se opriră prăpădiți de oboseală.

— „Măi băeți! să știți că Nemții s'au simțit slabi și au trecut dincolo, (dulce naivitate!) Pentru că suntem prea oboșiți, să ne odihnim puțin în văgăuna asta și să fumăm câte o țigare... Eu o să mă duc singur, nițel mai sus, după colina ceia, — voi stați ascunși aci, și dacă o-ți auzi că trag, anunțați regimentul. Ei, rămâneți cu bine băeți și fiți cu ochii și urechile 'n patru!“

Plecă târându-se cu precauțiune și ascultând la fiecare pas — și dispăru după o înălțime presărată cu câțiva brazi bătrâni.

Trecu o clipă bună de așteptare și deodată auziră un foc, apoi două, mai multe.... o mitralieră începu să bată... descoperise pe inamic.

Ioniță al Petrei, un soldat din grupa lui Sandu, se ridică din văgăuna unde erau ascunși și plecă înapoi să anunțe batalionul. Focurile încetară. Soldații așteptau emoționați. Un vânt de toamnă întovărășit de o ploaie mărunță și deasă, ca prin sită, le îngheță mădularele, făcând să le clănțane dinții.

Mai târziu îl zăriră și pe el, făcându-le semn cu mâna să stea pe loc, apoi binișor se târî până la ei. Galben ca ceara, cu o mână pe armă cu cealaltă pe batista roșie de sânge, pe care o apăsa deasupra pieptului, căutând să oprească sângele ce isvorea dintr'o rană adâncă, abia se putu târî până la ei.

— „D-le Caporal ești rănit? zise unul din soldați lui.

El, șovăi, respiră lung și îngăimă cu greutate:

— „A-ți anunțat regimentul?“

— „Da, D-le Caporal, am trimis pe Ioniță al Petrei.

— „Bravo băieți! și fața i se însenină. Apoi după câte-va efortări adăogă:

— „Băeți, eu sunt rănit greu, poate să mor, voi, grupșoara mea dragă, să luptați înainte tot cu același avânt, că cine moare apărându-și patria, merge de-a dreptul în rai, — și prafu să se aleagă de cel care-o cădea prizonier! Mai bine mort! Vă jur! Să nu uitați că.... Avu o sincopă de câteva minute.

Focuri începură pe toată linia, mitralierele băteau fulgerător, vâjâind ca roiul de albine și din clipă 'n

clipă câte un obuz năpraznic făcea văile și munții să urle dureros.

Urgia cuprinse întreaga zonă și lupta începu în toată regula. Urlau munții, plângeau văile de grozăvia luptei și mai colo un obuz de calibru mare explodă, dărâmand o stâncă întreagă și desrădăcinând brazii de pe ea, cari cădeau culcați ca de trăznet.

Din ascunzătoarea lor, soldații și caporalul rănit de moarte nu mai puteau face nici un pas, — obuzele îi încadraseră...

Bubuind năpraznic, un obuz căzu lângă ei și explodând, îi acoperi aproape cu pietriș și pământ...

Urmă o clipă de liniște mortală. Nimeni nu îndrăzni să vorbească întâi. Totuși, un glas pierdut ca din altă lume, îngăimă: „E rănit vre-unul din voi?“

— „Nu, D-le Caporal, obuzul și-a făcut explozia în-napoia noastră“.

— „Bine... oh!... dați-mi puțină apă...“, mă arde!...“ I se dete. Bău cu lăcomie aproape un bidon întreg, apoi respiră rar și greu de câte-va ori și deodată tresări....

— „Aud un zgomot? Cineva se apropie!“

Ascultară cu toții. Zgomotul ce-l face un om care se târăște ajunse deslușit până la urechile lor. Incremeniră. Credeau că-i iscoadă inamică și începuseră să se prepare de luptă, — dar privind mai bine se liniștiră: Ioniță al Petrei, camaradul lor, se cățara pe o ridicătură și înainta către ei.

— „O! e Ioniță al nostru!“ După o clipă sosi și el. Cu o ultimă efortare Sandu se ridică în genuchi, îi apucă mâna, holbă ochii cercuiți de spasmul morții care se apropia, și-i zise: — „Ioniță, ai anunțat Batalionul?“ „Da, D-le Caporal, și lupta a început. Ne-au sosit și rezervele. O să-i trecem pe lumea cealaltă! — „Oh! să dea D-zeu!“ și'n ochi i-se strecura o lumină.... Apoi după câteva clipe:

„Ce noutăți Ioniță?“

— „Bine! D-nu Maior îți mulțumește. Mi-a spus să te sărut în numele batalionului și al țării și chiar acum a raportat D-lui Colonel, care a dat ordin pe regiment în care te lauda, D-le Caporal“.

Sandu se ridică pe coate, privi drept în ochi pe Ioniță și surâzând dureros, primi sărutarea cea din urmă a celui mai bun soldat din grupa lui, care venise să-l sărute în numele țării... apoi, pierdut de fericire, se lăsă binișor și-și sprijini capul pe genuchii soldatului. O licărire de fericire desăvârșită îi plutea în ochi.

Din ce în ce respirația îi deveni mai grea și, rînd pe rând, toate pachetețele de pansament ale grupei căutară în zadar să-i oprească năvala sângelui din rană....

Focurile de armă se îndesiră și mai mult, tunurile umpluseră văzduhul cu zgomotul lor infernal, iar mitralierele își cântau sinistru teribilul danț al morții. Fum, foc, stânci aruncate în aer, vaete și țipete de muribunzi și mutilați, complectau fatalul decor, și moartea-și întinse zăbrelnicul peste ambele armate.....

Caporalul, care ațipise o clipă fericit, tresări din

nou, ridică capul de pe genuchii soldatului, își apăsă încă odată rana, dar sângele-i țâșni printre degetele mâinii și se scurse în jos pe piept.

— „Băeți, mor!... Mor fraților, o simt, și nu știu cine o să câștige lupta!...

Soldații plângeau, spasmul morții caporalului îi impresionase adânc. Plecați asupra lui, se trudeau să-i micșoreze suferințele. Aproape uitaseră furia războiului.

Ioniță zise: „Stai liniștit, D-le Caporal!“

— „Nu pot... mă astupă... mă ustură... mă înecă... și totuși nu pot muri așa!... Cine-o să învingă?... Cine?... A! desigur numai voi, căci vă comandă Praporgescu! El nu știe decât să învingă! Ce prost sânt că mai mi-e teamă, el nu greșește niciodată și...—obosi și căzu extenuat pe genuchii soldatului care-i zise:

▣ ▣ ▣

Vânătorii noștri

Mihail C. Șutzu

D-l Mihail Șutzu, președintele nostru de onoare, este poate cel mai vechiu vânător din țară. Născut în anul 1841, a vânat până mai alaltăeri cu aceeași pasiune și pricepere.

Mic de statură, cu pasul larg și sigur, era totdeauna cel mai iute. Ochitor foarte bun, rar îi scăpa vânatul. Sobru la mâncare și băutură, nu-i păsa nici să doarmă pe rogojină, sau să-l sdruncine o zi întreagă căruța; principalul eră să vâneze.

Azi, din cauza vederii slăbite, a trebuit cu multă durere să renunțe la sportul lui favorit. Totuși când aude de vre-o vânătoare, instinctul și amintirile sunt atât de puternice, că tresare și se interesează cu aprindere la organizarea ei, dându-și părerea autorizată. Parcă ar fi gata să așeze în vetusta-i geantă suta de cartușe, iar în plasa lui nedespărțită sticla de Celesti, vin vechiu și auriu mult apreciat de noi toți, cartonul cu 8 prăjituri dela Capșa, puțină șuncă, ouă răscoapte, fiecare învelite tacticos în multe jurnale; obicinuitul lui „menu“ de vânătoare, din care gustam și noi.

Câte-odată tot mai ia pușca pe braț, pentru a face o plimbare pe câmp, mulțumit că aude focuri de pușcă și porunca de „apporte Diana“, pe care o repetă și el mângâindu-mi cățeaua, care respectuos a depus la picioarele lui o prepeliță.

Era de 15 ani, la liceu în Franța, când a debutat la vânătoare, cu o pușcă cu capse; trăgea în scufundaci și rațe pe marginea Somei. Pe urmă, la Rambouillet își făcu stagiul la potârnică.

În țară, prima lui vânătoare fu într'o vacanță la Floreasca, după becaține și rațe, în tovărășia bucătarului familiei. Rezultatul întrecuse toate celelalte, dar întors acasă plin de noroi și ud până la brâu, se speriară părinții. Fu aspru dojenit și eră gata să îi se confiște pușca. Dela bucătărie însă veghea tovarășul răutăților; bucătarul știu să gătească cu atâta înăestrie becaținele conașului, că totul fu iertat.

Intors definitiv în țară cu diploma de inginer dela

— „D-nu General Praporgescu nu mai este, muri mai adineaori în primele rânduri, zdrobit de un obuz...“

Caporalul tresări, dădu un țipăt, se ridică pe coate, ochii i se holbară, încercă să rădă, dar fața i se crispă într'o strâmbătură oribilă, un horcăit îi începu în piept, privi în gol și cu multă greutate abia putu silabisi: „Mor fericit, căci mor în aceeași zi cu generalul meu... Ce onoare, ce fe-ri-ci-i...“

Sângele-i năvăli pe gură și pe nas, mai respiră odată lung, ochii i se împăienjeniră și căzu țeapăn pe genuchii soldatului, care încremenise de durere și de groază....

Tunurile bubuiau harnic, lupta era în toi, umbra morții și fumul obuzelor îi învălui în mantia-i funebră.

A doua zi batalionul lui Sandu câștigă lupta.....

Școala Centrală din Paris, deși foarte ocupat, nu pierde o ocazie să tragă câte-va focuri, dând liber curs pasiunii lui, până atunci încă stăvilită.

Ce fericire pe el! Avea un Lefauchaux de marcă! Dar ce spațiu, ce bogăție și varietate de vânat, și ce libertate! Nu mai era nici vecinul guard francez, care te însoțește sau te pândește să nu calci greșit. Fericirea era la culme! Plecat de mic copil să învețe carte, nu cunoștea încă încântătoarea lui țărișoară.

Vânătoarea îi dete prilejul s'o colinde și să-i cunoască toate potecile fermecătoare.

Inteligent, cunoscător și amator de artă, știu să privească. Mândru de frumusețea ei, începu s'o iubească și repede s'o slăvească. Așa că în toate faptele lui și în toate situațiile înalte ce le-a ocupat mai pe urmă, n'avu decât un țel; binele și înălțarea ei.

A avut și buni camarazi cu cari îi era drag să vâneze, mai în vârstă unii, dar pasionați ca și el: Hariton Răcottă, Colonel Bibescu, Mișu Marghiloman, Gh. Goleșcu, Gh. Cornescu, C. Cornescu, G-l. Haralamb, C. Racoviță, Mișu Pherichyde etc.

Multe vânătorii au făcut împreună, cari de cari mai reușite și hazlii, ca aceia din Bulgaria prin 1876, unde se împușcaseră 18 mistreți, dar nu putură aduce nici unul acasă pentru că locuitorii, fiind musulmani, nu voiau să spurce căruța cu carnea de porc.

Încă un camarad nedespărțit de vânătoare din ultimii 30 ani și aproape nedespărțit este D-l Heliade Rădulescu, cu care mergea regulat în ultimul timp la sitari, precum zile întregi bălăcind ca niște tineri în apă și noroi după becaține și duble, vânătoarea lui de predilecție. Vânătoarea de dropii pe Bărăgan și în Dobrogea asemenea îl atrăgea foarte mult. Intr'o căruță cu coviltir, când cu D-l M. Pherichyde, când cu D-l Nicu I. Ghica, tacticoși, trăgeau cu carabina în dropii, aducând mai totdeauna trofee frumoase.

La urși iar a fost norocos; de pe la Pralea și Bahna Rusului a adus piese minunate.

La prepelițe și potârnică, cine nu l'a văzut cu casca

colonială, vânând fără să fie vre-o dată obosit, pe arșița soarelui, în tovărășia setterilor gordonii sau altor câini bine dresați.

În Dobrogea, împreună cu soția D-sale, a vânat vulpi cu haite de ogari de rasă arabă, pe cari îi urmau călări.

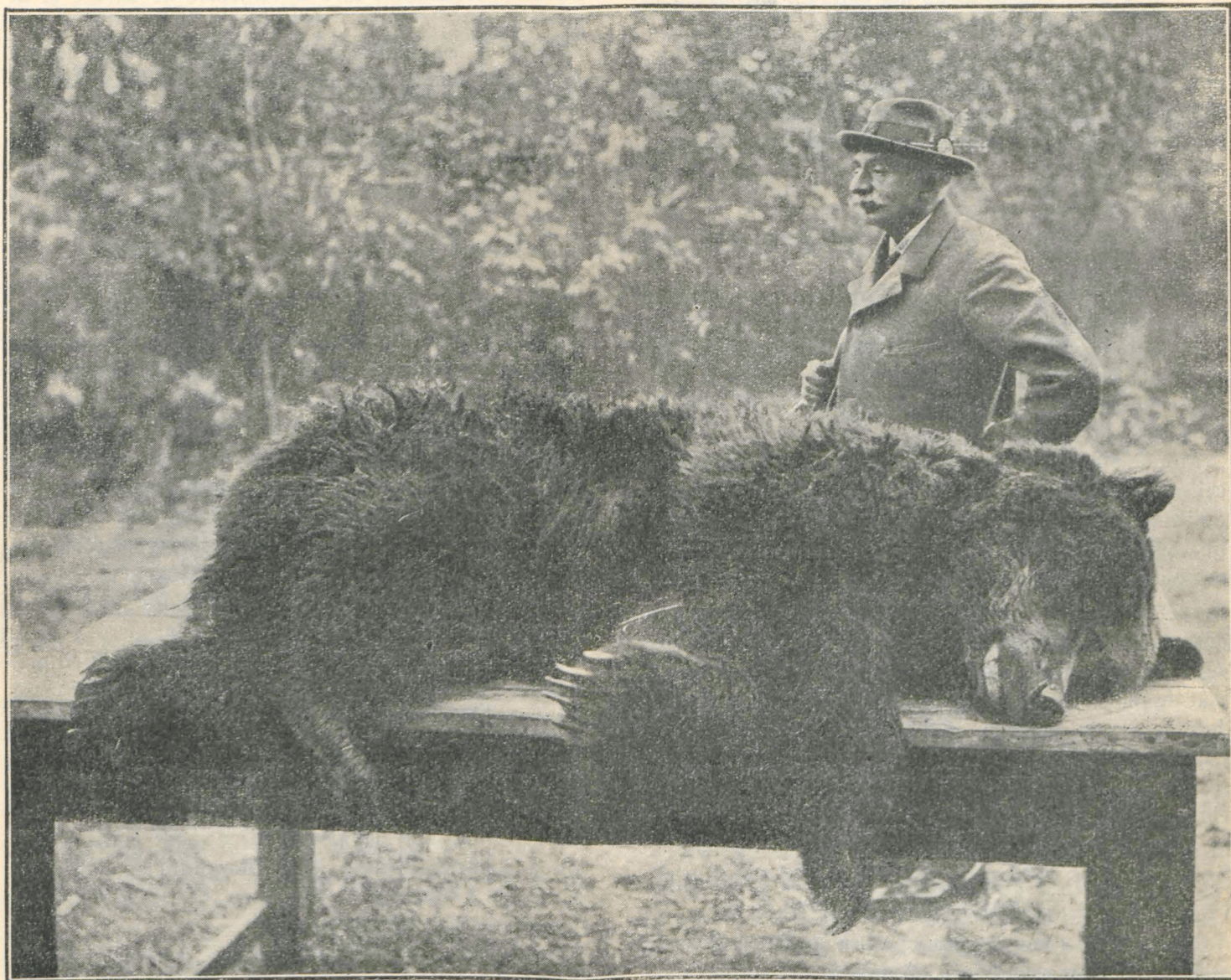
Călătorind prin Africa a vânat ibisul negru, gazele, mufloni, iar pe Nil a împușcat mai mulți crocodili din care un specimen se află la muzeul dermatologic. Foarte cunoscător în special în păsările răpitoare și

Acești vânători țărani și-aduc aminte de el cu dragoste și respect, cu toate că nu-i răsfața cu bacșișuri: calitățile lui vânătorești le impunea.

Era și bine-voitor pentru ei cum era și bun tovarăș cu noi la vânat. Acei cari îl cunosc bine, nu pot tăgădui afecțiunea care au păstrat-o țărani pentru el.

Voi reveni sper cu câte o poveste din vânătoriile lui. D-l M. Sutz a dus și duce și astăzi încă o viață foarte activă din punct de vedere intelectual și social.

A ocupat funcțiuni însemnate în țară. A fost Dir-

aquatice, a ucis multe, din care câteva sunt la același muzeu.

Se poate zice că o întreagă viață de om D-l Sutz a vânat, umblând prin toate colțurile țării și interesându-se de toate ce le vedea și de toți cei ce îl însoțeau.

De câte ori nu ni se întâmpla la vânătoare să ne întrebăm câte un țăran bătrân dacă-l știm pe cuconul Sutz? Când îi răspundeam că da, că trăește, dar că nu mai vânează, atunci, după o clipă de gândire, îți zicea: Bine trăgea D-le, și s'apuca să-ți istorisească din vânătoriile făcute cu el. Altul te întreabă că cum putea să tragă bătrânul cu patul de pușcă strâmb? Într'adevăr, în ultimii ani ochiul stâng fiind mai bun ca cel drept, avea un pat special.

rector General al Poștelor, creând poșta rurală, Secretar General la Finanțe, la Domenii, Consilier la Curtea de Conturi, Guvernator al Băncii Naționale. A fost ales arbitru într'un diferend între România și Franța. Astăzi este membru al Academiei Române, onoare supremă care i s'a făcut în urma lucrărilor lui în știința numismatică.

Numismatica este astăzi consolatoarea lui ocupație, care-l distrează foarte mult. Evenimentele din ultimul timp l'au zdruncinat foarte mult însă. Răsboiul, devastarea și furtul colecțiilor lui renumite dela Constanța și București, a lăsat urme adânci în sufletul său.

Acesta este D-l Mihail Sutz, poate cel mai în vârstă dintre vânătorii noștri.

TACK.

Consacrarea Vânătorului

Un obicei vechiu—desigur mai puțin elegant ca „prezentarea rămurelei“, despre care povesteam în No. 41 (Noembrie) a R.-V., însă tot atât de răspândit în țările din Europa Centrală—consistă în acea că vânătorul, chiar vechi, care are însă fericirea să împuște pentru prima oară în cariera sa un vânat mare, este lungit de camarazii săi peste acea piesă doborâtă proaspăt, și i-se aplică cu latul cuțitului de vânătoare (pe nemțește Hirschfänger) câte-va lovituri pe spete, în chip de consacrare definitivă ca vânător al cutărei spețe de vânat. Cu această ocazie se pronunță și

Din ardoarea pe care o manifestă Contele în aplicarea loviturilor sacramentale pe.... spetele bietului Dn. Schmutzler, pare însă că e vorba de o bătaie în toată regula!

Căci hazul vânătoresc a transformat de mult cele câte-va lovituri de rigoare într'o trântea serioasă, pe care i-o aplică cu această ocazie camarazii.... fericitului vânător! Imi amintesc de ceea ce-mi povestea un vânător cu reputație, cu ocazia unei vânători de mistreți în Ardeal, la care eram poftit toamna trecută.

— Bătaia de consacrare, care se obicinuește la noi,

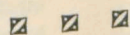
câte-va versete sacramentale, pe care le menționează colaboratorul nostru, D-l C. A. V. Popescu, în articolul său atât de interesant, intitulat „Amintiri“, din No. 41 (Noembrie) al Revistei noastre. Bine-înțeles nu poate fi vorba decât de un vânat important, căprior, cerb, mistreț, urs, etc., iar nici decum de... primul iepure sau poate cumva de prima prepeliță!...

În fotografia alăturată vedem pe camaradul nostru, D-l Emil Schmutzler din Brașov, cum este consacrat de Contele Draskovics, din Jugo-Slavia, al cărui invitat era, cu ocazia vânărei primilor săi cerbi, toamna trecută.

are și ea câte-odată partea ei bună, îmi spunea amicul meu. Acum vre-o cincisprezece ani, am luat parte la o vânătoare de mistreți, la care a fost invitat și un popă catolic, pe care aveam însă de mult o pică grozavă. Întâmplarea făcu ca tocmai el să împuște singurul mistreț din ziua aceea, și.... primul lui mistreț! Mai în glumă, mai în serios, l'am așternut peste mistreț și.... i-am aplicat constituția vânătoarească!

Doamne!... Bătaia care a mâncat-o popa în ziua aceea dela mine, cred că n'o s'o uite nici odată! Mi-am scos necazul! Trei zile popa n'a putut să se așeze pe scaun!.....

C. G. Alexianu

Noile permise de vânătoare

Scoțându-mi permisul de vânătoare pe anul financiar 1924, mare mi-a fost mirarea, când zării figurând pe tabloul de vânătoare și „potârnicile“, care după cum știm, sunt oprite până la 1 Septembrie 1925 pe cuprinsul întregii țări.

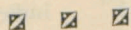
Astfel că un nenorocit dela țară, un învățator sau mic meseriaș, care nu citește „Monitorul Oficial“ și va fi prins la toamnă cu 2—3 potârniche la geantă, va trebui să suporte penalitățile legii, ca fiind vinovat de braconaj, și toate asigurările lui, că n'a avut cunoștință de faptul, că potârnichele sunt oprite, nu-i vor folosi la nimic.

Interesându-mă mai de aproape, mi s'a spus că clișeul, după care se execută permisele, nu se poate înlocui cu un altul pentru un singur an și că oprirea vânătoarei potârnicilor se va publica la toamnă din nou în „Monitorul Oficial“.

Mai bine ar fi fost însă, ca să li se puie în vedere funcționarilor statului, cari liberează permisele vânătorilor, ca să șteargă un vânat oprit pentru acel an cu cerneală din permisele de vânătoare, înainte de eliberarea lor. Astfel orice eroare ar fi cu totul exclusă.

Rași-Ialomîța

Carol Riske,

COMUNICĂRI

Adunarea Generală a Societății de Vânători
„Diana“ din București

Intr'una din sălile Camerei de Comerț din București, a avut loc Adunarea Generală anuală a Societății de Vânătoare „Diana“, din București, în ziua de 24/6 Februrie a. c.

În darea de seamă anuală se arată cauza lipsei de vânat, care nu-i decât braconajul, pentru a cărui combatere comitetul propune mărirea cotizațiilor.

Se aprobă bilanțul și raportul Cenzorilor, prin care se constată că Societatea are un fond de rezervă de 272.000 lei în numerar, inclusiv 25.000 lei efecte.

La discuția bugetului pe 1924, D-l Cojescu Nae, arată că pentru satisfacerea nevoilor reale ale societății, în special combaterea braconajului, e absolută nevoie ca să se mărească cotizațiile la cel puțin 1000 (una mie) lei anual, nu la 600 lei cum a propus comitetul, sau cel puțin 800 lei, acesta în cazul cel mai rău.

Propunerea e combătută de D-nii G. Georgescu, Ing. Enescu, Gorciu etc... căroră D-nu Nae Cojescu răspunde că bugetul vânătoresc individual nu se rezimă de cifra cotizațiilor atât, cât la cheltuielile necesare cu ocazia vânătorilor, adică un vânător la o singură vânătoare, poate să cheltuiască chiar o mie de lei. Deci D-sa crede că dacă s'ar urca cotizațiile, atunci având fonduri, dacă nu în total, cel puțin parțial se va putea da o lovitură mai serioasă braconajului, și astfel n'am mai întâmpina lipsa de vânat actuală.

Prin urmare în loc să meargă un vânător de 20 de ori la vânătoare pentru 3—4 epuri și să cheltuiască de atâtea ori sume însemnate, e mai bine să meargă 3—4 ori și să vâneze 20 epuri. Așa că bugetul anual individual vânătoresc ar fi redus la cheltuieli, cu toată urcarea cotizațiilor. Adunarea aprobă cotizația de 600 lei anual și reduce la jumătate taxa de înscriere în societate pentru 5 membri, cei ce vor intra în cursul anului 1924, dacă sunt Funcționari la Stat cu salarii nu prea mari, sau alte venituri mari. Se mai propune reducerea proprietăților de vânătoare, care se respinge, ținându-se seamă de numărul mare de membri al acestei societăți.

Se limitează numărul membrilor la 250. Se realeg toți membrii din comitet eșiți la sorți și se aleg în locul celor demisionați alți trei noi, așa că comitetul pe 1924 se compune din: D-nii Dinu I. C. Brăianu președinte, N. Racoută și Profesor Udrișchi vice-președinți, Nae Cojescu casier, N. Săulescu, Eug. Sady-Tack, N. Popescu și Butoescu, consilieri, — Ing. Sachelarie Gh., avocat Costică Gerota, Referendaru, — M. Bodrărescu, V. Gorciu, A. Popescu și Barbu-Cioc — maestrul de vânătoare, — Major Orășeanu și Ștef. Pădeanu secretari, — D-nii Gică Georgescu, N. Brăiloiu, Atanase Ghioca și Răsuceanu, censori.

Secretar: (ss.) *Maior Orășeanu*

P. conf. Casier: (ss.) *N. Cojescu*

☒ ☒

Domnule Președinte,

Am onoare a vă aduce la cunoștința D-v. următoarele: Sunt unele cauze care contribuie foarte mult la distrugerea vânatului util. Se știe că în timpul trecut vânatul de tot felul era apărat și protejat de întinderi considerabile unele pârlogite altele mărcinoase astăzi lucrurile s'au schimbat, nu mai avem nici întindere nici pârloage și nici mărcini care formau leșile imense și tot odată scut de apărare al bietului vânat ne înarmat.

Acum în urmă a venit exproprierea care era firesc a se înfăptui, vorba proverbului timpul schimbă toate, dar odată cu exproprierea a venit strimtorarea locurilor pentru înmulțirea vânatului apoi odată cu aceasta a mai venit o plagă și mai mare, să fie așa, pe capu bietului vânat, care plagă

merge cu pași accelerați spre pustiirea plâpândului puet de vânat de tot felu. Totuș această plagă până acum a rămas ne observată.

Domnule Președinte, fie care locuitor din ori ce comună ar fi el a devenit posesor al unui lot de pământ pe care'l muncește cu drag și de unde nu lipsește nici un moment.

E plăcut, e gingaș tot odată, e și admirabil ca fiecare să muncească în grădina sa cu drag, dar ce ne facem cu acești oameni, care din neștiință, cred că nu cu rea voință, fiecare din acești oameni iau cu ei în câmp între 2—5 câini ce'i are pe lângă casă, ce credeți că acești câini stau sub car ca să păzească? Nu, acești câini cât este ziua de mare cutreeră toate locurile dela unul până la altul stârpind tot felul de pui și ouă de vânat. Iată plaga cea mai mare care contribuie accelerat la stârpirea vânatului încă de mic. Cred că cel mai nemerit mijloc este ca onor direcția vânătoarei să dea ordine stricte ca primarii și jandarmii să aducă la cunoștința tuturor locuitorilor când merg la câmp să nu aibă nici un fel de câine slobod decât numai legat sub car, cei ce nu se vor conforma să fie dați judecării conf. art. 87 din legea pentru protecția vânatului, iar pentru respectarea acestor dispozițiuni să fie obligați, primarul, jandarmul, ca și un paznic public al vânatului, să meargă în câmp pentru facerea controlului și darea în judecată a celor nesupuși, procesul să fie înaintat cu No. oficial de către jandarm și semnat de toți trei făcându-i răspunzători în caz de abatere.

Primiți aceste considerațiuni sub rezervă de înaltă stimă ce cu respect vă păstrăm

Alexandru R. Petrescu

Paznic public al vânatului din Jud.
Teleorman

☒ ☒

Vânătorile în Județul Durostor

Cea mai mare parte din suprafața județului fiind dealuri, acoperite de păduri și printre ele râpi pietroase (canarale) prevăzute cu vizuini naturale, mărcinșuri îmbrăcate cu erburi, pământuri necultivate îmbrăcate cu burueni, favorizează înmulțirea vânatului.

Pe lângă epuri sunt, lupi, vulpi, pisici sălbatice, jderi, porci mistreți.

Anul acesta din inițiativa D-lui Doctor Tașcu Pucerea Prefectul Jud. și I. Drăgănescu Directorul Băncii Naționale și Președintele Societății Vânătorilor din județul nostru, sau organizat mai multe vânători oficiale pentru stârpirea răpitoarelor.

Pentru ziua de 24 Februarie a. c. a fost aranjată vânătoarea oficială la Chiosaidin și Cainargeana mică, unde haitele de lupi făceau răvagiile printre vitele populației.

Vânătorii ajunși de Sâmbătă seara în Comuna Chiosaidin, au fost înquarțerați prin îngrijirea Societății pe la diferiți locuitori, majoritatea Turci, seara li s'a servit o masă comună în localul Primăriei, aranjată de Societate.

Încă de pe la ora 2 noaptea vătăjei Turci (Chehai) au început a striga să easă populația pentru vânătoare la Primărie.

La ora 7 a. m., când ne'am întrunit toți vânătorii la cafenea (în cadrilater în toate satele sunt cafenele) peste 150 bătaeși așteptau ordinele, li sau împărțit păcăniturile Societății și apoi au plecat după planul stabilit sub comanda șefului de Jandarmi și a mai multor vânători din localitate.

De notat este că Turcii sunt foarte pasionați de vânătoare și merg cu mare plăcere.

Cu o zi înainte, un bătrân vânător Turc fusese la pădurea unde trebuia să facem vânătoarea, făcuse planul, indicând pe pomii numerile pe care trebuia să le ocupe vânătorii, după ce vor trage sorții, începând dela 1—38.

La ora 9 a. m. ajunși la pădure, după ce a tras fiecare la sorț numărul, și-a ocupat locul.

La semnalul unui foc de armă, gonașii au început a înainta, după puțin timp au început împușcăturile, venind întâi 7 lupi, din care s'a împușcat 4, apoi vulpile, din care s'a împușcat 12 și 2 bursuci și 2 pisici sălbatice.

Pădurea fiind deasă s'a înapoeat mult vânat printre gonaci.

S'a văzut peste 60 epuri, fără a se împușca niciunul.

Pentru prima oară de când sunt vânător (20 ani) am văzut atâtea epuri, veneau până la 2—3 metri, treceau pe lângă mine, pe unde trecuse unul veneau alții în mici sărituri, mirosind urma celuilalt, sau la 15—20 metri după epure venea vulpea șireată (să aibă avangardă) dar se păcălea, căci lăsam să treacă epurile liniștit și când venea vulpea crezându-se în siguranță, o împușcam.

Ion C. Drăgănescu

Președintele Soc. vânătorilor «Mircea cel Bătrân»
din Jud. Durostor

Siliștra, 28 Febr. 1924.

☒ ☒

D-l Colonel Sterea, comandantul Brig. 2-a Jandarmi, ne mai comunică 2 tablouri pe lunile Ianuarie și Februarie de delictele de vânătoare din circumscripția D-sale. Au fost dați în judecată în total 45 de delicvenți de către vigilienții D-sale jandarmi, cărora le aducem toate laudele noastre. Din lipsă de spațiu nu puteam reproduce „in extenso” fie-care caz în parte, așa precum am făcut-o în No. din luna Ianuarie crt.

Reproducem însă următorul extras din scrisoarea ce ne adresează cu această ocazie D-l Colonel Sterea, din cauza gravității plângerei ce conține, și ne permitem a atrage asupra ei bine-voitoarea atențiune a D-lui Ministru de Justiție:

Onorat Consiliu,

Trimit tabelul pe Ianuarie și Februarie pentru delictele de vânătoare d'n circumscripția mea, rugându-vă a interveni pe lângă cei în drept pentru a lua măsuri ca d-nii judecători de ocoale să nu mai boicoteze pe jandarmii care constată și care de multe ori sunt batjocoriți chiar în fața delicvenților etc.

(ss) Colonel Sterea

☒ ☒

Spre dezastru

Peste câteva zile va sosi sezonul de primăvară, când câmpiile sunt împestrițate de plugari, cari es din nou la muncă, după a'âta timp de odihnă; și tot odată cu ei es și câinii lor, cari cutreeră în lung și în lat aceste câmpii. Aceste javre, care înainte de război se vedeau foarte rar pe câmp, astăzi îl cutreeră de dimineață și până seara, ba de multe ori conduși chiar de stăpânii lor, în urmărirea vânatului.

Înainte de exproriere, când proprietățile mari erau lucrate de către proprietari în regie și numai o parte de țărani, vânatul nu era distrus de acest număr covârșitor de câini.

Astăzi plugarii iau câinii cu ei, tot timpul cât durează campania agricolă, distrugând tot vânatul mic, mâncând oule paserilor și chiar epuroicele (pline).

Aceasta a devenit o plagă națională, care numai în doi ani după exproriere ne-a distrus tot vânatul de pe câmpii și nu va trebui mult și ne vor rămânea numai ca o amintire epurii, potârnichele, prepelițele etc. care cu câți-va ani înainte erau așa de multe. Acești câini nu numai că constituie un dezastru pentru vânat, dar mai consumă zilnic de fiecare câine 1/2 kgr. mămăligă, și cum numai în vechiul regat avem minimum 4 milioane de câini, — cifră foarte modestă, fiindcă fiecare țaran are 2—3 și chiar 4 câini — așa deci se consumă zilnic de acești câini două milioane kgr. porumb și grâu, prin urmare zilnic se pierde din averea statului opt milioane Lei.

Cum în fruntea autorităților noastre superioare avem persoane eminente, vânători și economiști, ar trebui să se ia măsuri urgente pentru suprimarea acestor câini, cari fac

așa de mari ravagii economicești, venind cu o lege care să permită fiecărui sătean de a avea un câine liber de taxă, iar cine voește a avea doi, să plătească statului 300 Lei, iar pentru al 3-lea și al 4-lea 500 Lei și cari câini să fie legați toată ziua. Când vre-unul se va găsi liber, să fie imediat amendat proprietarul cu o sută Lei.

Prin aceasta Statul va beneficia de câte-va zeci de milioane anual, rezultând din porumbul și grâul ce ar urma să consume aceste javre, și va mai încasa pentru câini un surplus și va face o mare operă, protejând astfel vânatul de o distrugere sigură, care a dispărut aproape de pe câmpii.

Ce plăcut și interesant este în Franța și Germania, când de lângă uluca casei cultivatorului se ridică în stoluri potârnichele și fasanii, iar epurile sar delă un pas, fugind a lene; tot acolo în apropierea caselor se văd ziua în amiaza-mare căprioarele cu puii lor, care se uită drăgălaș la trecător.

În aceste state câinii stau ziua și noaptea legați în lanțuri, și dacă din întâmplare vreunul a scăpat și e găsit de jandarmi sau agent, este amendat direct proprietarul.

La noi s'a luat dispoziția, că câinele găsit, mai departe ca o sută de metri afară din sat, să fie împușcat. Cine să facă această operație? Jandarmii care nu ies din sat, afară dacă nu au ceva de executat? Paznicii, care mai totdeauna sunt din sat și care mai degrabă demisionează, decât să împuște câinele lui frate-său sau al cumătrului lui? Atunci cine? Arendașul sau proprietarul vânatului, care vine odată sau de două ori pe lună la vânat? Și chiar aceștia poate să ducă cu ei o amintire rea delă țărani!

C.

☒ ☒

Vânătoare de mistreți în Teleorman

În ziua de 11 Ianuarie a. c. o mare vânătoare a fost organizată de D-l C. Vizante, dirigintele oficiului Zimnicea și președinte al Soc. de Vânătoare „Vulturul” d'n Zimnicea.

La orele 6 dimineața un mare convoi compus din 14 sănii și 8 călăreți, a plecat cu numeroși vânători din Zimnicea și alte localități, în direcția Bragadiru, conacul „Scăești”, fostă proprietatea Negropontes, și de acolo în pădurea din baltă, numită „Gâsca”.

La orele 9 a început vânătoarea, care a durat până la ora 5 d. a.

Searea la înapoarea vânătorilor din Zimnicea s'au adus 7 (șapte) porci mistreți (din cari unul de sex masculin avea o mărime colosală cântărind 210 kgr.), 4 vulpi și mai mulți epuri.

Printre persoanele cari au luat parte la această vânătoare am remarcat pe D-nii St. Ghițescu, deputat de Teleorman, Cristea Capră, A. Marinescu Nour, Alexandru Petrescu, Fănică Rădulescu, Gh. Rădulescu, Paul Militaru, toți din Roșiori de Vede și D-nii C. Vizante, D-l Petrescu, Căpitanul portului, Zimnicea, Pitagora Arghir, Enache Steriadis, Gh. Petcu, Gh. Vasilescu, agronom regional, Alexandrescu, R. Cicea etc.

D-l Petrescu, căpitanul portului Zimnicea, s'a remarcat și a fost la înălțime, aducându-i-se laudele meritate pentru faptul următor:

Trăgând într'un porc și aceasta căzând, D-l Căpitan Petrescu s'a dus la el, însă porcul a plecat în fugă. D-sa a încălecat totuși pe porc, ținându-l de urechi. Porcul țipa cât putea, însă nici D-l Petrescu nu mai puțin, cerând ajutor; aceasta a fost auzit de D-l Paul Ghețu, care s'a dus de i-a dat lovitura de grație.

Astfel că D-l Căpitan Petrescu a avut ocazia să fie dus călare 30—40 metri prin pădure de acel porc.

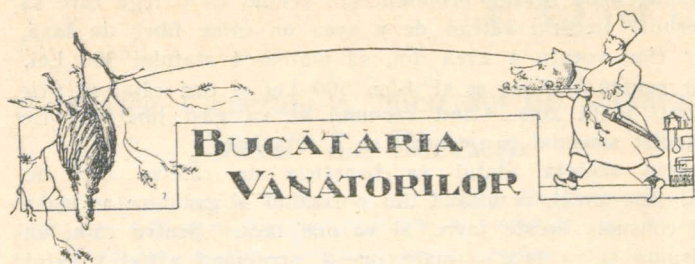
Seara ca și la prânz s'a luat masa în comun.

În pădurile Păuleasa-Frumoasa de asemenea s'a făcut două vânători organizate de subsemnatul, unde s'a vânat 13 vulpi și 18 epuri. La aceste vânători au luat parte majoritatea persoanelor delă vânătoarea din Zimnicea.

Smărdioasă

Stefan Hagi I. Rădulescu

☒ ☒ ☒

Sosul Cumberland

Am promis în numărul trecut al „Revistei Vânătorilor” că la prima ocazie voi divulga secretul preparării sosului Cumberland, și mă țin de cuvânt.

La patru linguri mari de peltea de coacăze se adaugă un decilitru de vin de Porto, o lingură de eșalotă tocată și opărită, o lingură de coaje de lămâie și de portocale, tăiate foarte fin à la julienne și bine opărite.

Se adaugă în aceasta, zeama de la o portocală întregă și de la o jumătate de lămâie, o linguriță de muștar, un vârf de cuțit de piper de Cayenna, precum și o bucată de revent zaharisită, tăiată mărunt. Totul se amestecă bine și se servește în sosier, alături cu capul de mistreț.

Muschi de sitari „à l'imperiale”

Și acum, pentru că am intrat în sezonul sitarilor, mă grăbesc a pune la dispoziția amatorilor de sitari o rețetă, la citirea căreia le va lăsa cu siguranță gura apă. Însă ca să nu dau prilej vre-unui cititor sau cititoare să mă acuze că n'a înțeles rețeta și că d'aia n'a

răușit, îmi iau libertatea de a trata în prealabil „prepararea” sitarului.

Sitarul se spânzură 3—4 zile la aer, înainte de a-l găti. Apoi se jumulește (fără apă) cu precauțiune iar pielea de pe cap se juipoaie cu pene cu tot și apoi se scoate ochii. Partea inferioară a pliscului se întoarce așa, ca odată cu el să despărțim și gâtulejul de gât, care nu se mănâncă, și-l aruncăm. Capul rămâne numai cu partea superioară, cea mai tare, a ciocului. Așa orânduieți, sitarii se iau și se pârlesc de eventualul tulei rămas pe piele, li se scoate cu îngrijire mâțele și sunt sterși apoi curat cu o cârpă.

În fine iată și rețeta propriu zisă — ca să nu vă mai chinuesc.

De la 8 sitari preparați în acest mod, se taie picioarele. Pieptul și aripele rămân la corp și se învelesc în slănină. Carnea de pe picioare se desparte de oase, ligamente și piele. Această carne se toacă împreună cu mațele sitarilor și cu un ficat de găscă grasă. Se amestecă totul cu patru gălbenușuri de ou proaspăt, sare, piper, trei eșalote înăbușite, patru linguri mari de parmezan ras, se pune pe foc, și se freacă până se îngroașe ca o purea. Apoi se trece printr'o sită, se amestecă cu bulion tare de carne și se pune la căldură. Sitarii fără picioare se prăjesc repede, rumeni și zemoși. În mijlocul unei farfurii rotunde se așează o coroană de orez, se umple mijlocul acestei coroane cu pureaua de sitari și se așează frumos capetele de sitari pe ea. Pe marginea orezului se așează jur împrejur piepții de la sitari, tăiați în felii mari și se garnisește fiecare cu câte o bucăciță de trufă.

Poftă bună!

Anica Gustsubfire.

OFICIALE

MINISTERUL AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR
DIRECȚIA VÂNĂTOAREI

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală că conform legii vânatului este absolut interzis:

1. A ieși la munca câmpului cu câinii, fie de curte, fie de vânătoare, liberi, sau a trimete câinii liberi cu vitele la păscut.

2. De a veni cu vitele la pășunat în pădurile statului unde sunt învoite, însoțite de câinii liberi. Câinii cari însoțesc vitele vor trebui să poarte jujeul reglementar, care este descris în ordinul circular No. 22167 din 11 Aprilie 1923 al Ministerului, adresat ocoalelor silvice.

Cei ce vor contraveni vor fi dați judecăței conform art. 82 și vor fi pedepsiți cu amenda de lei 300, iar câinii vor fi uciși de personalul de pază fie al statului fie particular și de agenții statului, conform art. 33 din menționata lege.

3. Este interzis cu desăvârșire de a prinde fie cu lațul sau alte mijloace ori ce fel de vânat folositor, precum nici puii lor. Cei ce vor contraveni vor fi pedepsiți conform art. 87 cu amenda de 3000 lei.

4. Este cu desăvârșire oprit de a lua ouăle de rață, găște și ori ce alte păsări sălbatice folositoare, și de a strica cuiburile. Cei ce contravin vor fi pedepsiți conform art. 87 cu amendă de 3000 lei.

p. MINISTERU,
(ss) Chirculescu

DIRECTOR,
(ss) N.Săulescu

Circulară către Inspectoratele de vânătoare.

Domnule Inspector,

Din informațiunile pozitive ce avem, primăvara se face un comerț cu ouă de păsări sălbatice folositoare ridicate

din cuiburile de pe bălțile statului și particulare, fapt oprit și pedepsit de art. 87 din legea vânătorii.

Pentru distrugerea acestui braconaj vă rugăm să bine-voiți a da convenitele ordine păzitorilor publici de vânat din regiunile unde sunt bălți ale statului, să fie cu cea mai mare atențiune asupra locuitorilor și pescarilor, dresând acte de dare în judecată a delinquenților și comunicând Ministerului copii de pe actele dresate.

p. MINISTRU,
(ss) Săulescu

p. DIRECTOR,
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

Circulară către Prefecturi.

Domnule Prefect,

Din informațiunile pozitive ce avem, primăvara se face un comerț intens cu ouă de păsări sălbatice (folositoare) ridicate din cuiburile pe bălțile statului și particulare, fapt oprit și pedepsit de art. 87 din legea vânătorii.

Pentru încetarea acestui braconaj, vă rugăm să bine-voiți a da convenitele ordine primăriilor și posturilor de Jandarmi, să fie cu cea mai mare atențiune asupra locuitorilor și pescarilor, dresând acte de dare în judecată delinquenților și comunicând Ministerului copii de pe actele dresate.

p. MINISTRU
(ss) Săulescu

p. DIRECTOR
(ss) I. Iliescu

☒ ☒

Circulară către Prefecturi.

Domnule Prefect,

Ca urmare Circulară No. 72501 din 31 Oct. 1922 avem onoare a vă ruga să bine-voiți a dispune ca până la 1 Iunie a. c. să ni se înainteze certificate de către D-nii Primari, tablouri de armele și câinii de vânătoare pe categorii, conform alăturatului model, din tot cuprinsul aceluși județ.

Vă rugăm să dați ordine D-lor Primari, să fie cât se poate de crupuloși și să nu omită pe nimeni de pe tablou, căci în cazul când vom constata că un singur locuitor care are arme sau câini, a fost omis, vom interveni la Ministerul de Interne, pentru pedepsire, conf. art. 61 din sus citată lege.

p. MINISTRU,
(ss) Săulescu

p. DIRECTOR,
(ss.) I. Iliescu

☒ ☒

Circulară către regiunile silvice.

Domnule Șef,

Deși prin ordinul circular No. 22167 din 11 Aprilie 1923, vi s'a adus la cunoștință prin Decizia Ministerială No. 5253/922, că în contractele de învoială a vitelor, sau de arendarea dreptului de pășunat, în pădurile Statului, să se prevadă clauza rezolutorie ca vitele învoite, nu vor fi însoțite de câini, exceptându-se numai câinii cari vor purta jujăul reglementar, iar câinii găsiți în pădure liberi, să se ucidă de către personalul silvic, sau de acela al arendașului dreptului de vânătoare, totuși suntem informați că aceasta nu s'a prevăzut în contracte, sau dacă s'a prevăzut nu se aplică, astfel că câinii mișună liberi în pădure fără jujeu și distrug vânatul. Vă rugăm din nou și cu cea mai mare insistență, să dați convenitele ordine, controlând și inspectând, dacă se respectă ordinele date de D-v., și sub nici un cuvânt să nu se admită, câini liberi prin păduri.

p. MINISTRU,
(ss.) Săulescu

p. DIRECTOR,
(ss.) I. Iliescu

☒ ☒

Copie după adresa No. 1155 din 31/1/1924 a Direcției Vânătoarei către Dir. Generală a Pescăriilor.

Din informațiunile pozitive ce avem, primăvara se face comerț înins de ouă de păsări sălbatice folositoare, ridicate din cuiburile de pe bălțile statului.

Pentru a se lua măsuri să nu se mai repete acest braconaj și anul acesta, vă rugăm ca, încă de acum să bine-voiți a da ordine serioase funcționarilor pescăriilor Statului să observe pe fiecare pescar funcționar și vânător, dacă atunci când es din bălți sau ouă de păsări și să le dresăze acte de dare în judecată.

p. MINISTRU
(ss) Chirculescu

DIRECTOR,
(ss) N. Săulescu

☒ ☒

Circulară către inspectoratele de vânătoare.

Domnule Inspector,

Din informațiunile ce avem, din corespondența dintre acest departament și diferiți paznici de vânătoare și autorități comunale, rezultă că legea vânătorii a fost rău interpretată, pentru că se permite vânătorilor să vâneze pe toate teritoriile al căror drept de vânătoare nu este arendat, și se liberează chiar permise pe această bază.

Vă rugăm să bine-voiți a pune în vedere paznicilor publici din județul D-v. și a aduce la cunoștința autorităților respective că:

1. Pe teritoriile comunale nearendate, nu are dreptul să vâneze nimeni, chiar dacă are permisele în cea mai perfectă regulă, fiindcă permisul nu-i dă dreptul să vâneze decât acolo unde are arendat dreptul de vânătoare.

2. Dreptul de vânătoare pe terenurile expropriate, în Ardeal, Bucovina și Basarabia, aparținând Statului, nimeni nu are dreptul de a vâna pe aceste terenuri, dacă nu le are în arendă, sau nu are învoirea scrisă a Ministerului de Domeni, Direcțiunea Vânătoarei.

În Vechiul regat, dreptul de vânătoare pe locurile expropriate pe care sunt împroprietăți în mod provizoriu locuitorii, se arendează ca și vechile terenuri de către autoritățile comunale conform art. 9 și 11 din legea vânătorii.

p. MINISTRU,
(ss.) Săulescu

p. DIRECTOR,
(ss.) I. Iliescu

☒ ☒

Ordin circular

No. 5093 din 26 Februarie 1924

Urmare ordinului circular No. 2058 din 28 Ianuarie 1924.

Comandamentul este sesizat de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor cu adresa No. 10898, că în cele mai multe județe braconajul, mai cu seamă după ultima zăpadă, se practică pe o scară întinsă, cu toate că vânătoarea epurilor s'a închis încă dela 25 Ianuarie 1924.

Cu onoare vă rog să bine-voiți a da ordin Șefilor de Secții și Posturi ca să fie cât se poate de riguroși cu braconierii, dându-i în judecată pe acei cari nu respectă dispozițiunile Deciziunii No. 764/1924, citată prin ordinul de mai sus.

Cu această ocazie Comandamentul atrage atențiunea Comandanților de Companii, că cu ocazia de inspecții ce fac subunităților, să se convingă de executarea prezentului ordin, — cunoscând că cei găsiți vinovați, vor fi aspru pedepsiți.

D. O.

ȘEF DE STAT MAJOR

ȘEFUL SECȚIEI A II-A

Colonel (ss) P. Miciora

Maior (ss) D. Lambru

☒ ☒

MINISTERUL AGRICULTUREI ȘI DOMENIILOR
DIRECȚIUNEA VÂNĂTOAREI
INSPECTORATUL JUD. IAȘI

PUBLICAȚIE

În baza Deciziei Ministerului de Domenii No. 53011/923 și în conformitate cu art. 9 din legea vânătorului, se aduce la cunoștința generală, că în zilele mai jos arătate la orele 11, se va ține licitație publică, pentru arendarea dreptului de vânătoare de pe terenurile comune din acest județ, descrise în tabloul de mai jos.

Comuna	Suprafața	Ziua licitației
Erbiceni	9000 ha	4 Mai 1924
Mădărjac	794 »	»
Movileni	4700 »	»
Podul Iloaiei	1800 »	»
Cotnari	4662 »	»
Buznea	4967 »	»
Lungani	4701 »	»
Băiceni	4500 »	»
Belcești	12132 »	5 Mai 1924
Brăești	3600 »	»
Ylădeni	7490 »	»
Bivolari	5199 »	»
Plugari	6940 »	»
Șipote	6344 »	»
Golăești	2948 »	»
Tuțora	2091 »	»
Uricani	5500 »	6 Mai 1924
Costuleni	1371 »	»
Mirolava	2000 »	»
Voincești	2161 »	»
Mogoșești	2600 »	»
Galata	1500 »	»
Poeni	1200 »	»
Prisacani	3280 »	»

INSPECTOR, *Murat*

☒ ☒

INSPECTORATUL DE VÂNĂTOARE
AL JUDEȚULUI TULCEA

TABLOU

De fondurile comune de vânătoare ce urmează a fi scoase la licitație publică pentru arendare. Prima licitație se va ține în ziua de 4 Mai 1924, iar a doua licitație acolo unde nu s'au prezentat concurenți, se va ține la 18 Mai a. c.

Licitarea se va ține cu oferte închise, fără supraoferte, la primăria respectivă.

Concurenții vor depune garanție provizorie de 100/0.

No. crt.	Comuna	Plasa	Suprafața în hectare	Tempul pe cât se arendează	Suma de lei care va începe licitația
1	Principele Mihai	Babadag	3000	5 ani	Lei 800
2	Mihai Bravu	»	6000	idem	» 1200
3	Ciucurova	»	4000	»	» 800
4	Enisala	»	8000	»	» 800
5	Jurilofca	»	3000	»	» 800
6	Beidant	Casimcea	5428	»	» 900
7	Caulă Bugeac	»	3209	»	» 1000
8	Borujca	»	4000	»	» 950
9	Râmnic	»	2400	»	» 500
10	V. Alexandri	»	2083	»	» 800
11	Isaceea	Isaceea	3000	»	» 900
12	Luncavița	»	3500	»	» 900
13	Niculișel	»	2681	»	» 900
14	Cerna	Măcin	5000	»	» 1000
15	Greci	»	4500	»	» 1000
16	Văcăreni	»	3535	»	» 1000
17	Pecineaga	Topolog	3405	»	» 950
18	Dăeni	»	7980	»	» 1500
19	Urumbei	»	4581	»	» 900
20	Somova	Cataloi	2000	»	» 800
21	Sarinasuf	Tulcea	3500	»	» 800
22	Sft. Gheorghe	Sulina	440	»	» 150

INSPECTOR, *Anton C. Varveri.*

☒ ☒ ☒

PRIMĂRIA COMUNEI BURILĂ-MICĂ
JUD. MEHEDINȚI

PUBLICAȚIE

Domnule Președinte,

Vă rugăm să bine-voiți a dispune să se publice în Revista Vânătorilor că în ziua de 20 Aprilie 1924 se va ține o nouă licitație publică pentru arendarea terenului comun de vânătoare din Comuna Burila-Mică, Județul Mehedinți, și a satelor pendinte de Comuna Mileni și Bistrețu pe termen de 5 ani.

În localul Primăriei Burila-Mică, licitația va începe dela suma de Lei 200, arendă anuală; iar condițiunile detaliate se pot vedea la Primăria Comunală.

Licitarea se va ține în pretoriile Primăriilor respective, iar concurenții, pentru a fi admiși la licitație, vor trebui să posedă autorizația ministerială prev. de art. 13 din lege.

Preș. Comis. Interimare,

Secretar,

A. E. Dragușin

C-tin D. Bolici

☒ ☒

Corespondența

◆ C. G. ALEXIANU. — Am primit lei 150, cotizația și abonamentul Dv. pe 1924.

◆ TRAIAN STĂNESCU DIN ROȘIORI DE VEDE. — Am primit lei 100, plata abonamentului Dv. pe 1924.

◆ MAIOR PĂRVU BORRESCU ȘI DESIDERIU COSMA, LOCO. — Vă confirmăm primirea sumei de lei 150, dela fiecare, cotizația și abonamentul Dv. pe 1924.

◆ ALEXIS DE GRIGORCEA ȘI LEON NEȘCIUC DIN CERNĂUȚI. — Am primit dela fiecare câte 100 lei, plata abonamentului Dv. pe 1924.

◆ GHIDEON DE KRISMANICI, ALFONS CONTE LAVAUX DE VREBCOURT, NICU DE GORZYCKI, ALEXANDRU CONTE WASSILKO, COLONEL MIRON COSTIN, DOMINIC DE ROMAȘCAN, D-R EUGEN BOTEZAT, ISIDOR DE IANOSZ, D-R NICU LUPU ȘI OSCAR BELL, TOȚI DIN BUCOVINA, vă confirmăm primirea sumei de câte 100 lei dela fiecare, plata abonamentului Dvs. pe 1924. Vă rugăm a vă da adesiunea Dvs. și ca membri în Uniune pentru care ne veți trimite taxele convenite de înscriere și cotizație, conform statutului.

◆ D-R L. SCUPIEWSCHI, LOCO. — Am primit suma de lei 300 ce reprezintă abonamentul Dv. pe 1923—1924 precum și cotizația pe acești ani; iar restul de lei 50 îl considerăm ca donație, pentru care vă mulțumim.

◆ PRICIPELE IOAN CALLIMACHI, LOCO. — Am primit suma de lei 150, abonamentul și cotizația Dv. pe anul 1924.

◆ DINU R. GOLESCU, LOCO. — Am primit suma de lei 150, abonamentul și cotizația Dv. pe 1924. Vă rugăm a ne mai trimite 100 lei abonamentul și cotizația Dv. pe anul trecut, rămași neachitați.

☒ ☒ ☒

Erată

În numărul 44 din Revista noastră, la nuvela „Braconierul“ de Dr. Nedici, s'a strecurat o greșeală de pagină. 14 rânduri, cari trebuiau să urmeze după rândul 41 dela prima coloană din pag. 33, s'au strecurat în coloana 2-a pag. 33, după rândul 7 de sus.

Anunț

Cumpăr câine setter, etatea doi ani, dresat la câmp și baltă. Să aporțeze vânatul.

Rog a mi se comunica adresa și prețul.

CORNELIU V. MARȚIAN
Roșiori-de-Vede, Jud. Teleorman

Societatea Anonimă de Cimenturi din Europa Orientala

(CIMENT-PO-TLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare: Cernavoda Sediul Central: Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRAILA

Sediul Social București

Telefon 27/50

Fabrica Brăila

Telefon 84/2

CIMENTUL TITAN

SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALĂ

La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226

TELEFON 54 2

Adresa pentru Scrisori : Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică : PORTLAND - BUCUREȘTI

D-sale

Domnului

.....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 10 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 20 LEI

Ramburs Lei

Reprezentând:

Abonamentul Dv. pe 1924 Lei 100.—

Restanțele din trecut:

.....
Lei

Total Lei

pentru care vă mulțumim.

SECRETARIATUL